

De plaats van de mensheid in Gods doelstelling

door John H. Essex

De vertaling van een serie die oorspronkelijk werd gepubliceerd in
"Unsearchable Riches Magazine" jaargang 63 en 64 (1973,1974).

© Tekst - Andrew Maclarty

© Vertaling - Wim Janse

Alle rechten voorbehouden.

Index.

[Deel 1 - Wat is de mens?](#)

[Deel 2 - De ijdelheid van menselijk streven](#)

[Deel 3 - De lessen van de Pottenbakker](#)

[Deel 4 - Gods grote uitstalling](#)

[Deel 5 - De Al-voldoendheid van God \(1\)](#)

[Deel 6 - De Al-voldoendheid van God \(2\)](#)

[Deel 7 - Van Abram naar Abraham](#)

[Deel 8 - Een unieke schatkist \(1\)](#)

[Deel 9 - Een unieke schatkist \(2\)](#)

[Deel 10 - Een unieke schatkist \(3\)](#)

Deel 1 - Wat is de mens?

God zei: "Laten Wij een mensheid maken in Ons beeld en naar Onze gelijkenis"(Gen. 1:26). En God schiep de mensheid in Zijn beeld.

Maar de mensheid heeft gezegd dat de mensheid tot stand is gekomen vanuit een onbelangrijk begin, door een lang proces van evolutie, en heeft geclaimd dat zowel mensen als apen dezelfde voorouders hadden.

Wat is de mens?

We stellen zonder uitstel voor alle theorieën van mensen weg te laten en ons geheel en al op het woord van God te concentreren. Maar we openden zoals we deden om de aandacht te richten op het feit dat onze vraag doorheen de jaren in het denken van de mensheid is opgekomen, met als gevolg dat zij vaak verschillen met de Schrift en God compleet onteren. Kunnen we een groter contrast hebben? Aan de ene kant geschapen in het beeld van God, aan de andere geëvolueerd vanuit de voorouders van apen.

Wat dan is de mens? Waarom werd hij geschapen? En wat is zijn taak in Gods grote plan en doelstelling? Waarom werd hij specifiek geschapen in Gods eigen beeld en gelijkenis? En bovenal: waarom lijdt en sterft hij?

Dit zijn perfect zuivere vragen om te stellen en wij hopen antwoorden te geven die geheel bevredigend zijn, omdat zij in volledige overeenstemming zijn met Gods woord en daarom God Zelf verheerlijken.

De vraag wordt verscheidene malen in de Schrift gesteld.

Job stelt hem in Job 7:17 en 18.

"Wat is een sterveling dat U hem groot maakt en dat U hem op Uw hart zet, en U hem iedere morgen controleert en U hem elk ogenblik test?"

(Job 7:17,18)

Job was een man die door beproevingen heen ging en hij vraagt waarom God Zichzelf zoveel moeite geeft met de mensheid, van wie de dagen toch al geteld zijn. Waarom kan God hen niet in rust en vrede hun dagen laten doorbrengen? Waarom moet Hij hen aan zoveel benauwdheid onderwerpen?

David stelt de vraag in Psalm 144:3,4. "JAHWEH, wat is een mens dat U hem bevestigt? Een zoon van een sterveling, en U houdt rekening met hem? Een mens is als ijdelheid, zijn dagen als een voorbijgaande schaduw." Kennelijk is er niets van enige blijvendheid of gevolg in de mens dat God zoveel aandacht aan hem zou besteden.

David stelt de vraag opnieuw in Psalm 8 vers 3 en 4, en hier stelt hij het tegen een achtergrond van Gods meest uitgestrekte scheppingen. "Wanneer ik Uw hemelen zie, de daden van Uw vingers, de maan en de sterren die U vestigde, wat is dan een sterveling dat U aan hem denkt, en de zoon van een mens dat U hem bezoekt?"

Hier ziet de Psalmist, die in een andere plaats roept "De hemelen verklaren de heerlijkheid van God," op naar diezelfde hemelen, overdenkt hun omvang en vraagt dan: "Wat is een mens" - "Wat is een sterveling?"

En wanneer wij Gods aardse schepping vergelijken met Zijn hemelse, dan kunnen we ons heel wel afvragen "Waarom heeft God de mens geschapen?"

In het allereerste begin van Gods woord lezen we dat Hij de hemel en de aarde schiep. Dit is, als een simpel gegeven feit, aanvaard geworden door hen die de Schrift geloven, maar het is in werkelijkheid een zeer diepzinnige waarheid. Hebben we werkelijk de wanverhouding al eens goed overwogen? Het is alsof men zegt: God schiep de oceaan en een regendruppel, of: God schiep een continent en een zandkorrel. Zo uitgebreid zijn de hemelen, zo klein is de aarde!

We zullen hier niet ruimte nemen om de uitgebreidheid van de hemelen te omschrijven, maar laat één illustratie volstaan. Er is een heel bekende sterrengroep die bekend staat als de Grote Beer (Ursa Major). Er zijn in deze groep vele sterren, maar zeven er van zijn zeer prominent en kunnen in een heldere sterrennacht gemakkelijk gezien worden, want in het noordelijk halfrond zijn ze heel het jaar met het blote oog duidelijk zichtbaar. Vier van de sterren vormen een ruwe vierkant, terwijl de andere drie een soort staart vormen (of een handvat, als u aan dit sterrenbeeld denkt als de Ploeg, zoals ze ook wel wordt genoemd).

De op een na laatste ster in de staart heet Mizar. Vlak daarbij is een kleine ster (Alcor), die veel flauwer is dan Mizar, maar we kunnen deze negeren en ons alleen op Mizar concentreren, want Mizar zelf is een dubbelster, dat wil zeggen: twee sterren die door het blote oog als één gezien worden. Toch staan de twee componenten van Mizar zo'n 25 miljoen mijlen uit elkaar, maar ze staan zo ver van ons vandaan dat ze één schijnen te zijn.

Het duurt iets meer dan een seconde voor het licht van de maan om naar de aarde te reizen; het duurt iets meer dan acht minuten voor het licht van de zon om naar de aarde te reizen, ongeveer 93 miljoen mijlen. Het duurt meer dan 73 jaar voordat het licht van Mizar deze aarde bereikt. Of, om het anders te zeggen, als de maan donker zou worden zouden we het in minder dan twee seconden weten; als de zon donker zou worden zouden we er binnen 10 minuten van weten, maar als Mizar z'n licht zou verliezen zou het meer dan 70 jaarduren voordat iemand van ons er van zou horen. En zelfs dit is slechts een kleine afstand in het universum. Het licht van sommige van de objecten die tijdens een wolkenloze nacht aan de hemel kunnen worden gezien zijn al onderweg van voordat Adam tot stand werd gebracht.

Bij het aandacht vestigen op de uitgebreidheid van de hemelen en die tegenstellen tot de kleinheid van de aarde, doen we niets meer dan wat door de Schrift gedaan wordt, wanneer zij spreken over de bewoners van de aarde als sprinkhanen en over hele natiën als een druppel in een emmer en als het fijne stof op een weegschaal dat niemand de moeite neemt om het weg te blazen omdat het zo weinig effect heeft op de meting. Ja, Jesaja 40:17 vertelt ons: "En alle natiën zijn als niets voor Hem." Wanneer we de grote ontredingen overdenken die door de verschillende uitbarstingen van de natiën in onze tijd zijn veroorzaakt, dan is het bijzonder troostend er zeker van te mogen zijn dat de grote God van het universum door hen in het geheel niet wordt bewogen. Zij tasten in het geheel niet Zijn doelstelling aan dan een extra druppel in een emmer met water of een stofdeeltje op een grote weegschaal.

Dan "Wat is een sterveling dat U aan hem denkt?"

"Wanneer ik Uw hemelen zie, de daden van Uw vingers, de maan en de sterren die U vestigde..." Er wordt gesteld in de Schrift dat de sterren van de hemel niet door de mensheid geteld kunnen worden en dit wordt door de astronomie uitgedragen. Iedere nieuwe telescoop die gemaakt wordt brengt miljoenen nieuwe sterren en zelfs nieuwe melkwegstelsels in beeld, zodat ons denken gaat tolleren wanneer we proberen hun aantal te benaderen. Maar als het waar is dat de fysieke, materiële inhoud van de hemelen zoveel groter is dan die van de aarde, wat zullen we dan zeggen over de bezielde geestelijke inhoud? Wetenschappers doen zwakke pogingen om uit te vinden of er leven is op nabije planeten; dit is hoever ze kunnen gaan, want zij kunnen alleen denken in termen van leven zoals zij die op deze aarde kunnen waarnemen. Maar wij zijn er van overtuigd dat het universum vol is van leven - geesteswezens met veel grotere krachten dan die door mensen bezeten worden en in aantallen die groter zijn dan geteld kunnen worden.

Laten we opmerken wat Nehemia te zeggen heeft: "U, alleen U, bent JAHWEH, U maakte de hemelen, de hemelen van de hemelen en heel hun menigte, het land en al wat er op is, de zee en al wat er in is, en U doet hen allemaal leven en de

menigte van de hemelen buigt zich voor U" (Neh. 9:6). Nehemia kan alle menigten van de aarde in dit beeld negeren, het is de menigte van de hemel die zo belangrijk is.

Maar laten we nu onze aandacht richten op een of twee punten die door veel gelovigen over het hoofd zijn gezien en te licht behandeld, zelfs door velen van hen die zich er van bewust zijn dat Gods doelstelling een aionische is die in vijf aionen bereikt zal worden.

Het eerste punt is dat in de eerste aion de mensheid nog niet bestond. Adam werd pas geschapen op de zesde dag van de tweede aion. Tijdens heel die eerste aion (en ons wordt de lengte er van niet verteld) was God bezig met andere wezens, hemelse schepselen. In feite kunnen we zo ver gaan te zeggen dat de hemelen eerst geschapen werden en de aarde later, want er bestonden al hemelse wezens toen de fundamenten van de aarde werden gelegd. Daarom vertelt Job ons dat toen dit gebeurde, "de sterren van de morgen samen jubelden en alle zonen van Elohim een roepen aanhieven" (Job 38:7). Er moet een reden zijn geweest voor zo'n groot gejubel onder de hemelse wezens toen zij zagen dat de aarde tot stand werd gebracht. En er moet ook een reden zijn geweest waarom sommigen van hen, geleid door de Tegenstander, de omstandigheden veroorzaakten (wat die geweest mogen zijn) die geleid hebben tot de neerwerping van diezelfde aarde aan het einde van die eerste aion.

Dat er een geweldadige neerwerping van de aarde is geweest, daar kan niet aan getwijfeld worden. Geheel buiten aanwijzingen in de structuur van de aarde zelf, die wijzen op een geweldadige ontreding die er op een bepaald moment moet zijn geweest, zijn er de bewijzen in de Schrift. Het Griekse woord 'katabol', tien maal gebruikt in verband met de wereld en ten onrechte vertaald met 'foundation'(grondlegging) in de King James vertaling, betekent letterlijk neerwerpen. Let er op hoe de werkwoordsvorm werd gebruikt in 2 Korinte 4:9 - "neergeworpen wordend, maar niet verloren gaande." Maar misschien komt het meest krachtige schriftuurlijke bewijs voor de neerwerping voor in Genesis 1:2, waar we een groot contrast waarnemen met de gebeurtenissen in vers 1. Laten we de twee verzen tezamen lezen.

Vers 1: "In begin schiep Elohim de hemelen en de aarde."

Vers 2: "En de aarde werd chaos en leegstaand en er was duisternis over oppervlakte van de waterdiepte."

In deze vertaling zien we dat de eerste zin het ordelijke proces van scheppen samenvat; de tweede zin brengt wanorde en chaos. God schiep de aarde niet als chaos; Hij schiep die om bewoond te worden [Jes. 45:18]. Hij schiep ze niet in duisternis of uit duisternis, zoals wel wordt verondersteld, Hij schiep ze in licht, want Hij is licht, en in Hem is geen duisternis [1 Joh 1:5]. Duisternis komt wanneer licht weggenomen wordt en in de Schrift is duisternis verbonden met de Tegenstander (Satan) [Efe. 6:11,12], en hier, in Genesis 1 zien we een eerste verwijzing naar dat rechtsgebied van duisternis, waarvan later Jezus en Paulus spraken [Luc. 22:53] [Kol. 1:13].

Overweging van deze en andere schriftgedeelten leidt ons naar de conclusie dat er tijdens die eerste aion een rebellie tegen God moet zijn geweest, die eindigde met de neerwerping van de wereld en de oplegging van duisternis. Deze rebellie moet onder de menigten van de hemelen zijn geweest, want de mensheid bestond toen nog niet. De mens was niet verantwoordelijk dat de aarde tot een chaos werd en leeg kwam te staan, nog voor de duisternis die er mee kwam, want de mens was nog niet geschapen. Ook was de mens niet de hoofdoorzaak van het slachten van het Lammetje, want in Openbaring 13:8 lezen we: "het Lammetje, het afgeslacht zijnde vanaf de neerwerping van de wereld." En nogmaals leggen we er de nadruk op dat de mensheid nog niet bestond ten tijde van de neerwerping.

In Efeze 6:11 en 12 zegt Paulus: "Trek de volle wapenuitrusting van God aan, opdat jullie kunnen staan tegen de methoden van de duivel, want aan ons is niet het conflict tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de autoriteiten, tegen de wereldkrachten van deze duisternis, tegen de geestelijke dingen van de boosaardigheid in de ophemelsen." De mensen zijn dwaas dat ze onder elkaar ruzie maken, want de echte vijanden van Gods doelstelling zijn die immens krachtige geestelijke machten van boosaardigheid onder de hemelingen, die voortdurend Gods doelstelling hebben gedwarsboomd, waar die ook maar onthuld werd, en die in die eerste aion zoveel ramspoed hebben veroorzaakt dat uiteindelijk chaos en duisternis uitbraken.

Wat wij voorstellen is dat de mensheid niet de oorzaak van alle kwaad was, maar eerder een rechtzettende factor - een speciale schepping, een geheel nieuwe orde van wezens, ingebracht om het kwaad te corrigeren dat door Satan onder de oorspronkelijke hemelse schepselen teweeg was gebracht. Dit wil niet zeggen dat de mensheid de kracht had om zaken recht te zetten, want, zoals we later hopen aan te tonen, de mensheid was, net als heel de schepping, onderschikt gemaakt aan ijdelheid, opdat ze van zichzelf niets kon bereiken. Nee, we suggereren niet dat mensen het universum met God kunnen verzoenen, maar veeleer dat God Zelf dit ongelofelijke doel kan bereiken door "de vorm van mensheid" te gebruiken, de vorm van die speciale schepping die Hij speciaal voor dat doel had geschapen [Rom. 8:3] [Filip. 2:8].

Want we zijn er, na veel overdenken van de zaak, van overtuigd dat wat in die eerste aion gebeurde, vóór de neerwerping van de wereld, niet minder dan een rechtstreekse uitdaging door de Tegenstander was van het hoofdschap van Christus door een rebellie op te stoken onder de hemelse wezens, door velen weg te trekken van hun loyaliteit aan God en Zijn Zoon, daarmee een vervreemding tussen hen en God scheppend, een vervreemding waarvoor zij geen middelen hadden om die te herstellen. Vroeger of later, zo schijnt het, zouden velen dit inzien. De morgensterren en de zonen van God zijn kennelijk de elementen die trouw bleven aan God, maar zij konden geen uitweg uit de impasse zien, totdat de fundamenten van de aarde waren gelegd. Toen barstten ze uit in applaus. Hoeveel zij wisten van Gods bedoelingen kunnen we niet zeggen, maar zij voelden kennelijk aan dat hier een nieuwe ontwikkeling was in Gods doelstelling, die hen een zekerheid voor de toekomst bood. Daarom zongen zij samen en juichten ze van vreugde.

En, nogmaals een stap voorwaarts nemend, mogen we veronderstellen dat toen die Redder werd aangekondigd, Wiens daarop volgende dood was om allen in de hemel

en op de aarde met God te verzoenen, toen Zijn geboorte als kind van de mensheid publiekelijk door een enkele boodschapper (mogelijk was dat Gabriël) aan de herders werd aangekondigd, diezelfde loyale elementen onder de hemelingen onmiddellijk, plotseling, losbarstten in spontane lofprijzing aan God, want in deze Zoon van de mensheid zagen zij het goddelijke antwoord op alle problemen die hen als hemelingen omringden en waarvoor zij onder zichzelf geen antwoord op konden vinden.

Jagen wij hersenschimmen na in onze veronderstellingen? Wel, laten we terug gaan naar Psalm 8. Beginnend bij vers 4 vraagt David: "Wat is dan een sterveling dat U aan hem denkt, en de zoon van een mens dat U hem bezoekt?" En hij gaat verder in vers 5: "Want U maakte hem een weinig kleiner dan de boodschappers (LXX), en U kroont hem met heerlijkheid en eer." Wat een bijzondere uitspraak! Toch schijnt in deze uitspraak een eerste sleutel te zitten op het echte antwoord op de vraag: "Wat is een mens?"

In de rest van de Psalm spreekt David van de heerschappij die aan de mensheid was gegeven, want hij zegt: "alles stelde U onder zijn voeten," en gaat dan verder om uit te wijden over de uitspraak: "de schaapskudde en de huisdieren, allemaal, en bovendien de beesten van het veld, de vogel van de hemelen en de vissen van de zee, die de paden van de zeeën doorkruisen"(vers 7 en 8). Dit is het domein dat oorspronkelijk in Adam aan de mensheid was gegeven [Gen. 1:28].

Laten we nu zien hoe de schrijver van Hebreeën gebruik maakt van deze passage. In Hebreeën 2:6-8 lezen we:

""Wat is de mens, dat U hem gedenkt, of een zoon van een mens, dat U naar hem omziet? U maakt hem een beetje minder dan de boodschappers. U lauwerkranst hem met heerlijkheid en met eer, en U stelt hem aan over de werken van Uw handen; alle dingen onderschikt U onder zijn voeten."

Tot hier aan toe, ruimte gevend aan verschillen in vertalingen, is dit een direct en exact citaat uit de Psalm. David ging verder met definiëren wat aan de mens onderschikt was geworden, namelijk huisdieren, beesten van het veld, vogels en vissen. De schrijver van Hebreeën laat deze definitie weg, want hij wil een ander punt benadrukken. Hij brengt de totale aard van die onderschikking over. *Alles* zou aan de mens onderschikt zijn en er zou niets over blijven dat niet onderschikt zou zijn. Hij gaat dan verder met: "Maar nu zien wij nog niet dat het al aan hem onderschikt is geworden." Vanaf het moment dat de mens aan een slang toestond zijn gedrag te beheersen, verloor hij zijn gezag over de lagere schepselen. Dit was de verraderlijke aard van de aanval van de Tegenstander op Adam, zijn hoofdschap over de lagere schepselen uitdagend door te verschijnen in de gedaante van een van hen en zo zijn complement (de vrouw) verleidend.

Maar nu neemt de schrijver van Hebreeën deze passage uit de Psalm en geeft er een speciale toepassing aan (verzen 9 en 10). De vraag was: "Wat is een mens, dat U hem gedenkt?" "Maar wij bekijken Jezus, een beetje minder gemaakt zijnd dan de boodschappers." Hier wordt de soortnaam "mens" verlaten ten gunste van de specifieke naam: Jezus, daarmee aangevend dat, toen de mens werd geschapen, dit gebeurde met een ultiem doel in gedachten, een doel dat door Jezus in de

gelijkenis aan de mensheid bereikt zou worden. En de schrijver gaat verder door iets in te voegen dat helemaal niet in de Psalm stond, maar wat wel de sleutel tot heel de zaak geeft: "Maar wij bekijken Jezus, een beetje minder gemaakt zijnde dan de boodschappers, vanwege het lijden van de dood gelauwerkransende met heerlijkheid en met eer, zodat door de genade van God, Hij zou proeven van de dood ten behoeve van allen."

De mensheid, zo schijnt het, kwam tot stand vanwege het lijden van de dood. Hemelingen, als zodanig, sterven niet [Luc. 20:36], en de schepping van een mindere orde van wezens was noodzakelijk opdat de Zoon van God Zelf kon deelnemen aan het lijden van de dood, en zo voor altijd het vraagstuk van de zonde kon regelen. Door in de gestalte van een mens te komen [Filip. 2:8], kon Hij Zichzelf aanbieden op een wijze die voor God aanvaardbaar was en door het lijden dat door "het bloed van het kruis" vertegenwoordigd werd allen in de hemel alsook op de aarde terugbrengen bij God.

Nu kunnen we het antwoord zien op onze vraag "Wat is een mens?" Wij stellen voor dat de mensheid werd geschapen om een voertuig te zijn waarin de Here Jezus kon komen om gehoorzaam te worden tot de dood, zelfs tot de dood van het kruis, zodat Hij het middel zou zijn van het verzoenen van niet slechts allen op aarde, maar ook allen in de hemelen. Deze tekst, Kolossenzen 1:20, is beslissend bewijs, als dat al nodig is, dat er nog steeds vijandschap tegen en vervreemding van God is in de hemelen en ook op deze aarde.

Wij leggen daarom aan u voor dat, wanneer we in het allereerste hoofdstuk van Genesis lezen: "'Er zal licht zijn," wij de eerste tekenen zien van de verdrijving van die diepe geestelijke duisternis die de hemelingen omringde als gevolg van hun rebellie tegen God in die eerste aion, en waarvan de fysieke duisternis die de aarde overspoelde slechts een teken en beeld was. En wanneer we verder lezen in dat eerste hoofdstuk van Genesis en het herstel van de aarde zien na de chaos die door de neerwerping werd veroorzaakt, toen het een chaos werd en leeg stond, wanneer we lezen van het terugkeren van de vegetatie en van dierenleven dat geschapen werd, zien we in feite het toneel klaar gezet worden voor Golgotha. De attributen worden voorbereid!

Van alle drie de koninkrijken werd vereist dat ze de gebeurtenissen rondom de kruisiging teweeg zouden brengen. Het vegetatie-koninkrijk werd vertegenwoordigd door het hout van het kruis en door de doornenkroon; het minerale koninkrijk door de spijkers die de handen en voeten van het Slachtoffer doorboorden, en het dierenkoninkrijk door de riemen die Zijn rug geselden. Het dierenkoninkrijk leverde ook alle typische offers die, doorheen de eeuwen, wezen naar het echte Offer. Alleen het menselijk element ontbrak en dit moest een speciale schepping worden, gemaakt in het beeld en de gelijkenis van God, opdat Hij, Die Zijn ware Beeld en gelijkenis was, in menselijke vorm kon komen zonder ooit die gelijkenis met God te verliezen.

Hier is de heerlijkheid en eer waarmee de mens gekroond is, geschapen zijnde in het beeld en de gelijkenis van God, zodat Gods objectieve macht totaal bereikt kon worden door Een in de gelijkenis van de mensheid. Deze Ene zou de dood lijden voor het universum, om zo, eens en voor altijd, de oorzaak van alle vervreemding

van God te verwijderen. De ironie in de schepping van de mensheid ligt hierin dat gebeurtenissen zouden bewijzen dat de mens zelf niet de Redder kon leveren, wel Zijn moordenaars. Het Offer moest geleverd worden door God alleen [Gen. 22:8], maar de mensheid, in de persoon van één enkele vrouw, werd genadevol toegestaan de Ene voort te brengen in Wie dat Offer zou komen.

Er moet opgemerkt worden dat zes maal in het eerste hoofdstuk van Genesis (namelijk in de verzen 4, 10, 12, 18, 21 en 25) God kijkt naar wat gedaan is en verklaart dat het "goed" was. Maar na de schepping van de mensheid en het toewijzen van de heerschappij van de mens over de rest, kijkt Hij naar alles wat Hij had gemaakt en verklaart dat het "zeer goed" was (vers 31). Ja, "zeer goed" voor de doelstelling waarvoor alles was ontworpen, want op dit punt houdt God op van al het werk dat Hij maakte, zeker in de wetenschap dat Hij er binnen de voortstuwende kracht had geïmplanteerd die het regelrecht naar de vervulling (maar niet meer dan dat) zou brengen van alles dat Hij er in gelegd had.

Er is wel gezegd dat de aarde het theater is van het universum, of dat de aarde een toneel is waarop alle gebeurtenissen van Gods doelstelling uitgespeeld worden, gezien door een enorm publiek in de gehoorzaal van de hemelen. Dit kan heel goed zo zijn, maar we geloven ook dat de aarde net zo goed een werkend theater is als een toeschouwend theater. Deze woorden worden geschreven in de nabijheid van een grote stad, waarin veel ziekenhuizen zijn. Elk daarvan heeft een speciale kamer, een operatie-theater, waar gevallen met ernstige ziekten gebracht worden om geopereerd te worden. Ook in diezelfde stad zijn verscheidene begraafplaatsen. Het doel van de operatie-theaters is om mensen zolang als mogelijk uit de begraafplaatsen te houden.

In het hele universum van God is er slechts één operatie-theater en één begraafplaats. De aarde is beide en het opmerkelijke feit is dat de enige operatie die in het theater is uitgevoerd het onmiddellijke gevolg had dat een Mens in een begraafplaats werd gelegd. Het is een essentieel kenmerk van Paulus' evangelie dat Christus niet alleen stierf, maar ook begraven werd, voordat hij opgewekt werd vanuit de doden. Het is ook een feit dat van al die vele miljoenen graven in deze enorme begraafplaats die aarde wordt genoemd, er maar één van speciaal belang was, en dat is omdat die voor korte tijd de gekruisigde Heer van Heerlijkheid huisvestte.

Petrus vertelde Zijn toehoorders op de Pinksterdag dat Jezus was overgegeven "naar de bepaalde raad en voorkennis van God." Paulus spreekt in Romeinen 8:32 over God: "Die zeker de eigen Zoon niet spaart, maar ten behoeve van ons allen overlevert." Het was dan ook God Die deze operatie uitvoerde, het mes over Zijn Zoon vasthoudend, net zoals Abraham in een beeld het mes over Izaak vasthield. En was de operatie geslaagd, ook al stuurde die een Mens regelrecht naar een graf? De mensheid zou onmiddellijk verklaren dat het een mislukking was. Maar God verklaart, door Zijn apostel Paulus, dat het evangelie, dat het woord van het kruis predikt, inderdaad Gods kracht voor redding is, en dat het bloed van Christus' kruis individuele vrede brengt en allen met God verzoent, of ze nu op aarde of in de

hemel zijn. En het legen van dat ene graf zal op den duur resulteren in het legen van alle andere, zodat de aarde niet langer een begraafplaats zal zijn.

Sing, O sing with exultation,
Let the joyful tidings spread.
Herald wide the proclamation,
Christ is risen from the dead!

All the bonds of death are riven,
All its doors are opened wide.
Back the grave its prize has given,
Yielding up the Crucified!

Christ is risen, He has broken
All the power of death and sin.
He, the Firstfruit, is the Token
Till the rest is gathered in.

Deel 2 - De ijdelheid van menselijk streven

"De woorden van Prediker, zoon van David, koning in Jeruzalem. Ijdelheid van ijdelheden, zegt Prediker, ijdelheid van ijdelheden, alles is ijdelheid."
(Prediker 1:1,2)

Dit zijn de openingswoord van Prediker en ze worden gevolgd door de zinsnede "Welk voordeel is er voor de mens met al zijn gezwoeg, waarmee hij zwoegt onder de zon? "

Ze komen weer voor aan het einde van het boek, waar we lezen: "...terwijl het zilveren koord nog geketend is en de gouden bol beschadigd wordt en de kruik gebroken op de fontein en het wiel beschadigd bij het waterreservoir, en de grond terugkeert naar het land zoals die was en de geest terugkeert naar de Elohim, Die hem gaf. "Ijdelheid der ijdelheden," zegt de Prediker, "het is allemaal ijdelheid"(Pred. 12:6-8).

Wat de Prediker zegt is dat ondanks heel de som van het totale menselijke streven er geen voordeel in zit voorbij het graf. Want, onderhorig als het is aan de slavernij

van vergankelijkheid, het is daarom ontoereikend in de vitaliteit die de eeuwigdurendheid er van zou verzekeren.

In de woorden van de psalmschrijver:

"Hoe ijdel is alles onder de hemel!
Hoe voorbijgaand iedere aardse zegen!
Hoe magertjes al de innigste banden,
die ons binden aan een wereld zoals deze!

Is dit een ware inschatting van de positie? Als dat zo is, wat is dan de plaats van de mensheid in Gods doelstelling?

Ijdelheid van ijdelheden, alles is ijdelheid.

Het boek Prediker volgt direct op het boek Regels, gewoonlijk Spreuken genoemd, als haar verklaarde doel:

"om wijsheid te kennen en vermaning, om verstandige woorden te begrijpen. Om discipline te ontvangen, om verstandig te handelen, in rechtvaardigheid en in oordeel en in billijkheid. Om aan de eenvoudigen kundigheid te geven, aan de jeugdige kennis en een plan."
(Pred. 1:2-4)

"De vrees voor JAHWEH is het begin van kennis."
(Pred. 1:7)

"Vriendelijkheid en trouw, het moet niet zo zijn dat jij ze verlaat."
(Pred. 3:3)

"Vertrouw op JAHWEH met heel jouw hart, maar op je verstand moet je niet leunen. Bevestig Hem op al jouw wegen en Hij zal jouw paden recht maken."
(Pred. 3:5,6)

Maar dit Boek van Regels, met al haar goede advies, met al haar aanmoediging voor een goed en wijs leven, wordt gevolgd door Spreuken, dat alles insluit onder het kopje ijdelheid. Dit woord komt er bijna veertig keer in voor, en wordt ten behoeve van de nadruk vijf maal herhaald in de openingspassage. "Ijdelheid van ijdelheden" betekent "totale ijdelheid."

Het doet er niet toe naar welk aspect van het menselijk leven we kijken, het komt op hetzelfde uit en wordt teruggebracht naar hetzelfde niveau van nietsheid, wanneer de dood het overneemt. Prediker onderzoekt vele van deze aspecten en somt, aan het einde, in deze woorden de toestand op:

"De beëindiging van een zaak is gehoord: Vrees de Elohim en hou Zijn opdrachten, want dit is voor heel de mensheid. Want de Elohim zal iedere daad in het oordeel brengen, over alles wat verborgen is, of het nu goed of kwaad is."
(Pred. 12:13,14)

Wat een boodschap om een boek mee af te sluiten! Als alles wat God ons vertelt is dat Hij ieder werk van ons in het gericht zal brengen, dan gaan we zeker diep

ongelukkig zijn. We gaan zijn zoals Paulus in Romeinen 7:18-24, waar hij zichzelf beschrijft.

"14 Want wij hebben waargenomen dat de wet geestelijk is. Ik echter ben vleeselijk, verhandeld zijnde onder de zonde.

15 Want wat ik bewerk weet ik niet. Want wat ik niet wil, dit praktiseer ik; maar wat ik haat, dit doe ik.

16 Indien ik nu dit doe wat ik niet wil, dan stem ik toe dat de wet goed is.

17 Maar nu bewerk ik het niet meer, maar de in mij inwonende zonde.

18 Want ik heb waargenomen dat in mij geen goed huist (dat wil zeggen, in mijn vlees), want het willen ligt naast mij, maar het goede bewerken niet.

19 Want ik doe niet wat ik wil, het goede; maar wat ik niet wil, het kwade, dit praktiseer ik.

20 Indien ik nu dat doe wat ik niet wil, bewerk ik het niet meer, maar de in mij huizende zonde.

21 Dus vind ik de wet: dat als ik het goede wil doen, in mij het kwade er naast ligt.

22 Want ik verlustig mij samen met de wet van God overeenkomstig de binnenmens,

23 maar ik bekijk een andere wet in mijn leden, oorlogvoerend tegen de wet van mijn denken, en mij in krijgsgevangenschap brengend in de wet van de zonde, die in mijn leden is.

24 Ik, diep ongelukkig mens! Wie zal mij uitredden uit dit lichaam van deze dood?"

We laten het antwoord op die vraag hier nu liggen, terwijl we naar een ander schriftgedeelte kijken.

De wolk van getuigen

Het elfde hoofdstuk van de brief aan de Hebreëën houdt zich geheel bezig met het onderwerp van geloof en somt een lange serie van individuen op die geprezen werden vanwege hun uitoefening van hun geloof. Waarom zouden wij dan schrijven over "ijdelheid?" Zouden we ons niet beter bezig houden met het overwegen van het onderwerp van geloof?

We vragen ons af hoeveel mensen, die dit hoofdstuk doorlezen, zich er van bewust zijn dat de lijst van gelovige karakters aangevoerd wordt door Abel, wiens naam "IJdelheid" betekent, en dat hij, hoewel reeds lang dood, nog steeds spreekt! Waarom spreekt Abel (IJdelheid) nog steeds en wat zegt hij dan? We merken, in het voorbij gaan, op dat hij langer dood is geweest dan welke mens dan ook!

In het voorgaande artikel van onze serie stelden we voor dat de mensheid werd geschapen om iets te corrigeren dat in een hogere sfeer "verkeerd" was gegaan. Een hele aion was voorbij gegaan voordat de mensheid tot stand werd gebracht, een aion die de schepping van de hemelen en de aarde zag, de "toenmalige wereld" of systeem, een kosmos die verging [2 Petr. 3:6], een aion die begon in licht en afsloot in duisternis en chaos. Zo'n verstoring moet gezien worden in het licht van Gods doelstelling.

We herinneren onszelf opnieuw dat het Lammetje werd "afgeslacht ... vanaf de neerwerping van de wereld" (Openb. 13:8). God beschouwde duidelijk het Lammetje als geslacht zijnde voordat ooit de mens tot stand kwam; daarom was Adams zonde niet de eerste oorzaak van het offer van Christus. Het was te midden van de hemelingen dat de oorspronkelijke verstoring plaats vond die het slachten van het Lammetje noodzakelijk maakte; in feite werd dit onontkoombaar vanaf het moment dat de Tegenstander werd geschapen [Job. 26:13]. Satan zelf was een hemelwezen, en zou, vóór de schepping van de mensheid, ongetwijfeld proberen God tegen te staan door het zaad van de rebellie te zaaien onder zijn medehemelingen, die, hoe talrijk en krachtig ze ook zouden zijn, in zichzelf niet de middelen hadden om de positie (van het verwijderen van de vijandschap en de vervreemding) te herstellen, van het weer in orde brengen van de schade die Satans activiteiten onder hen had aangericht.

Daarom werd de mensheid geschapen als een speciale en afgescheiden orde van wezens, in het bijzonder gemaakt in het beeld en de gelijkenis van God, opdat Gods Zoon, de Hoogste van het universum en ook het Hoofd, Zichzelf zou kunnen ontledigen om in de vorm van de mensheid te komen, maar zonder Zijn gelijkenis met God te verliezen. Dan zou Hij Zichzelf nederig kunnen maken om gehoorzaam te worden tot de dood, ja zelfs de dood van het kruis, zo het middel leverend waardoor zonde (doel missen) voor eens en altijd op effectieve wijzen uit de weg geruimd kon worden en dientengevolge de vijandschap uitgewist. Volledige verzoening van allen in de hemel alsook op de aarde, is het ultieme gevolg van de vrede die door het bloed van Christus' kruis werd gemaakt.

(Om in te spelen op een later deel van deze studie willen we toevoegen dat deze speciale schepping, de mensheid, ook het kanaal zou worden door welke de ecclesia, het lichaam van Christus, geroepen zou worden om doorheen te gaan, zodat ook zij deel zou hebben aan de vijandschap en vervreemding van de schepping, zodat ze uiteindelijk in genade gered zou kunnen worden en door God gebruikt kan worden om aan de hemelingen de "allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade" (Efe. 2:7) te tonen. De vriendelijkheid die God aan ons heeft getoond, hoewel we zondaren en vijanden waren, zal het criterium zijn, het bewijs, de proeve van Zijn voornemen om Zijn genade uit te storten over die zich vergisten in die eerste aion).

Zo zien we dat de mensheid speciaal werd geschapen in het beeld en gelijkenis van God om het vehikel te zijn waardoor heel het universum uiteindelijk met Hem verzoend zal worden. Maar laten wij, terwijl wij dit zeggen, ons herinneren dat de mensheid slechts het instrument in Gods handen is en nooit de leidende hand of de drijvende kracht. De heerlijkheid van beslissing en de heerlijkheid van werking behoren beide toe aan God alleen; deze heerlijkheid zal Hij nooit aan een ander geven. Zelfs Gods Zoon kon alleen de werken doen die Zijn God en Vader Hem te doen gaf.

Maar deze speciale schepping, de mensheid, bleef niet onopgemerkt door de Tegenstander. Hij was al snel ter plaatse, zoals hij dat altijd is wanneer er een speciale ontwikkeling is in Gods doelstelling, en we weten nu hoe hij de mensheid misleidde door het "zwakke geslacht" te verleiden. Het is een interessant punt dat

er geen verslag is van het aanvallen van de mensheid door Satan, totdat ze verdeeld was en hij één deel kon aanvallen terwijl het andere afwezig was.

De Tegenstander slaagde er in Adam gebrandmerkt te krijgen als zondaar. Als zondaar, Gods verontwaardiging verdienend, wordt hij aan heel het universum tentoon gesteld. Wat moeten de hemelingen wel gedacht hebben? De mens, deze buitengewone creatie van God, ten onder gaande aan de aanval van de Tegenstander en uitgewezen uit de hof waarin hij was geplaatst en (boven mate verschrikkelijk!) onderschikt gemaakt aan de dood - iets waar tevoren nooit zelfs maar aan gedacht werd. Wat kon er nog aan hoop zijn?

Maar er was nog steeds hoop en die lag in de belofte die aan de vrouw was gedaan, dat haar zaad de kop van de slang zou vermorzelen. Al snel werd aan haar een zoon geboren. Ze was buitengewoon verheugd; welke vrouw zou dat niet zijn? Dit was de eerste zoon die ooit was geboren en ze noemde hem Kaïn, wat "verkregen" betekent. "Ik verwierf een man met JAHWEH"(Gen. 4:1), zei ze. Hier is, zo dacht ze misschien, het beloofde zaad. Hier is degene die haar overtreding zou herstellen. Hier is degene die de kop van de slang zou vermorzelen.

Maar als Eva dit werkelijk dacht, moet ze al spoedig gedesillustioneerd zijn geraakt. De werkingen van de dood kunnen duidelijk zijn geworden in haar nageslacht, of misschien werd haar de ijdelheid van de menselijke inspanning geleerd door haar echtgenoot. Hoe het ook ging, toen haar tweede zoon kwam noemde ze hem Abel (Ijdelheid). Haar verlangen was tevergeefs. Het zaad dat Gods bedoeling zou vervullen kon nooit vanuit Adam komen.

En Abel zelf gaf, door het offer dat hij gaf aan God van de eerstelingen van zijn kudde, getuigenis over dezelfde grote waarheid. Abel geloofde wat hij kennelijk van God had geleerd, want ons wordt verteld dat het door geloof was dat hij dit offer gaf. Net zo zeker geloofde Kaïn God niet, maar geloofde hij dat hij beter kon doen door te offeren van het gezwoeg van zijn eigen handen. Zijn offer was onaanvaardbaar, maar in plaats van de zaak goed te maken door te doen zoals Abel had gedaan, was hij of te trots of te koppig, werd boos en sloeg zijn broer dood.

Abel is al langer dood dan welke andere mens. Voor zover we weten was hij de eerste die stierf. Hij stierf lang voor Adam. Misschien meer dan welke andere, verkondigt zijn dood de nutteloosheid van menselijke inspanning, want al wat Kaïn bereikte was de vernietiging van zijn broer.

De weg van Kaïn is de weg van de mensheid als geheel geworden. Ze is tegengesteld aan de weg van God. Ze is het produkt van menselijk denken en menselijke actie. Het is een weg die begon met de moord op een rechtvaardige Abel en bereikte zijn piek van schandelijkheid in de moord op de grotere dan Abel, de rechtvaardige Zoon van God.

De les van de ijdelheid

De inspanningen van de mens, wanneer niet gericht op en geregeerd door de Geest van God, leiden onveranderlijk naar ijdelheid. Dit is een waarheid die door iedere

generatie van de mensheid geleerd moet worden en is nog steeds niet door de mensheid als geheel geleerd.

Ook Abraham moest die leren. Hem was een zoon beloofd, maar de tijd ging door en de belofte bleef on vervuld. Hij dacht dat hij misschien God kon helpen door de zaak te bevorderen, en Ishmael werd geboren. Maar Ishmael was niet het beloofde zaad en werd alleen maar een obstakel in Abrahams relatie met God, zodat hij uiteindelijk weggezonden moest worden. God heeft geen menselijke hulp nodig; Hij is al-voldoende in Zichzelf, en Isaäk, het beloofde zaad, kwam op Gods eigen gewenste tijd.

David moest de les leren. In de kracht van God kon hij Goliath verslaan, maar in zijn eigen kracht kon hij vallen voor de charmes van een vrouw en ernstig zijn eigen toekomst in gevaar brengen en de eer van de natie die hij was gekozen te leiden. Op den duur zag David zijn dwaasheid in en bekeerde zich, maar hij kon niet ongedaan maken wat hij had gedaan.

Petrus moest de les leren. In de aanwezigheid van Jezus kon hij buitengewoon uitgesproken zijn, maar toen de kracht van Jezus tijdelijk verminderde, kon hij Hem drie maal ontkennen. Toen de les was geleerd weende Petrus bitter.

Paulus moest de les leren. In zijn eigen kracht vervolgde hij de ecclesia en roeide die uit. Hij werd plotseling gestopt, voordat hij het bereik van zijn vervolging kon uitbreiden. Naderhand voegde hij zijn vurigheid bij de dingen die hij als vuilnis zag, opdat hij Christus zou winnen.

Maar wat zullen wij zeggen van de daden van allen die in Hebreeën elf worden vermeld? Worden deze mannen en vrouwen niet aangeprezen voor wat ze deden? Hoe dan kunnen wij over alle menselijke inspanningen spreken als zijnde ijdel? Sommige van de dingen die we doen zijn toch nuttig en behulpzaam? Laten we onszelf er aan herinneren dat deze lijst aangevoerd wordt door een man wiens naam IJdelheid was. Het is van belang dat juist deze naam bovenaan de lijst staat.

Als we de daden van die hier genoemd worden onderzoeken, zullen we ondervinden dat, zonder uitzondering, zij niet aangeprezen worden voor dingen die zij op eigen initiatief deden, maar alleen voor daden die ondernomen werden in overeenstemming met en onder de leiding van hun geloof in God. Het is dus hun geloof dat aanbevolen wordt.

Abraham, bijvoorbeeld, wordt aanbevolen voor zijn lange reis op Gods aandringen van zijn vroegere huis in Ur der Chaldeeën naar het land van Kanaän, maar hij wordt niet geprezen voor zijn daarop volgende reis naar Egypte, die hij op eigen initiatief ondernam om te ontsnappen aan de hongersnood die hij aantrof in Kanaän toen hij daar aankwam. Abraham was zich er niet van bewust dat wanneer God hem het land gaf, Hij hem de hongersnood er bij gaf. Abraham had moeten blijven waar hij was en had op God moeten vertrouwen om te voorzien. In plaats daarvan deed hij (zoals wij waarschijnlijk allen in een soortgelijke situatie zouden doen) wat hij dacht dat het beste was; maar hij werd onmiddellijk betrokken in problemen die de tussenkomst van God vereiste om hem er uit te bevrijden.

En Mozes wordt niet aangeprezen voor zijn slaan van de Egyptenaar, noch voor zijn latere slaan van de rots, maar voor het zich afwenden van de verlokkingen en rijkdommen van Egypte, er de voorkeur aan gevend te lijden met zijn volk in plaats van de pleziertjes van de zonde te genieten, die de zijne hadden kunnen zijn door een blijvend wonen in Egypte.

Rachab wordt niet aangeprezen voor het zijn van een prostituee, maar voor de manier waarop zij de vertegenwoordigers van het volk van God beschermde.

Maar misschien is het meest opvallende voorbeeld dat van Abraham, ook gekoppeld aan Isaäk en Jakob, dat zij zo lang in het land van de beloften verbleven en daar nooit voor zichzelf permanente verblijfplaatsen bouwden. Abraham was uit een cultuurrijke stad gekomen, Ur der Chaldeeën. De mensen om hem heen verbleven in steden als Sodom en Gomorrah, maar Abraham leefde precies 100 jaren na zijn intrede in het land en bouwde nooit een huis voor zichzelf, maar bleef een nomade. "Want hij wachtte op de stad die fundamenten heeft van welke God de vakman en architect is" (Hebr. 11:10). Zo zien we dat Abraham aangeprezen wordt voor iets dat hij niet deed.

Het volk van Israel van vandaag, in hetzelfde land dat Abraham van God ontving, bouwen voor zichzelf steden, niet wachtend op die heilige stad die God voor hen zal voorbereiden en die een van hun apostelen, Johannes, toegestaan werd te zien in een visioen.

Zoals we eerder gezien hebben werd de mensheid speciaal geschapen in de gelijkenis aan Gods Beeld om het vehikel te zijn waardoor de verzoening van het universum uitgewerkt zal worden; en toch, ergens na zo'n twee duizend jaren werd ze vrijwel geheel weggevaagd, zo zondig was men geworden. Alleen één familie, die van Noach, werd gespaard om het ras verder te dragen. Daar gaat dan de menselijke inspanning!

En een paar eeuwen verder probeerde de trots van menselijk pogen zichzelf weer op te richten, en God verspreidde de mensheid omdat ze probeerde een toren te bouwen die tot in de hemel reikte, om zo een naam voor zichzelf te maken.

Israel, de afstammelingen van Abraham, dat God speciaal had gekozen om Zijn volk te zijn, pleegde eigenlijk overspel, zelfs terwijl de wet aan hun leider, Mozes, werd gegeven. Uiteindelijk, nadat vele oordelen op hen waren gevallen vanwege hun vele overspeligheid, werden ze naar alle uithoeken van de aarde verstrooid, en hun hoofdstad, Jeruzalem, werd verwoest. Waar leidt dit alles heen?

Mozes, de grote profeet die hij was, moest naar een Grotere Profeet wijzen, die de Heer, de God van Israel, zou doen opstaan. Het priesterschap van Aäron zou ruimte moeten maken voor een groter priesterschap, dat naar de orde van Melchizedek, van wie geschreven was dat hij "zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister" was (Hebr. 7:3). Met andere woorden, er zijn geen menselijke banden te vinden aan het priesterschap van Melchizedek, anders zou het niet verschillen van het voorgaande.

De koningen Saul, David en Salomo regeerden elk veertig jaren over een verenigd koninkrijk, maar elk schoot tekort aan Gods vereisten en het koninkrijk werd verdeeld, onmiddellijk na de dood van Salomo. Maar de profeet Jeremia werd geïnspireerd te zeggen dat God voor David een rechtvaardige Spruit zou doen opstaan en dat een Koning zou heersen en voorspoedig zijn [Jer. 23:5].

De profeten, priesters en koningen van Israel, gezalfd als ze waren, konden alleen vooruit wijzen naar groteren dan zijzelf. Niet één kon het ideaal in zichzelf bereiken. Mozes zou dan wel, onder Gods leiding, het volk uit Egypte bevrijden, maar zonde in hemzelf kwam tussenbeide en voorkwam dat hij hen het beloofde land binnen bracht. David kon, in Gods kracht, Goliath doden, maar hem werd niet toegestaan Gods tempel te bouwen.

Nu zou dat alles zeker somber zijn, ware niet het feit dat de onbekwaamheid van menselijke inspanning de doelstelling of de beloften van God niet teniet kan doen. Het is de apostel Paulus die de zaak voor ons in het juiste perspectief zet.

In al zijn geschriften schijnt deze apostel de nadruk te leggen op twee bijzondere woorden: één en alle. Mensen proberen het woord één om te draaien in velen en het woord alle in een paar.

Voorbeeld: mensen maken voor zichzelf vele goden en vele heren, maar Paulus kent slechts één God en één Heer [1Kor. 8:6]. Mensen zouden vele geloven willen hebben, maar Paulus kent slechts één geloof; vele ecclesias, maar Paulus kent slechts één ecclesia, die welke het Lichaam van Christus is; vele verwachtingen, maar toch staat Paulus op één verwachting, die van onze roeping [Efe. 4:4,5]. En Paulus ziet slechts één Redder voor het universum en hij benadrukt in Romeinen 5:19 dat dit is door de gehoorzaamheid van de Ene dat de vele afstammelingen van Adam rechtvaardig gesteld zullen worden. Mensen zouden de daden van velen de basis van rechtvaardiging maken, maar God zegt door Zijn apostel dat het de gehoorzaamheid van die Ene is die telt. Die Ene Mens, uit Wie heel het menselijk ras werd geschapen, is Christus Jezus. Hij is de Ene door Wie de genade van God overvloedig zal zijn naar Adams vele afstammelingen [Rom. 5:15].

En zo, hoewel de som van al de daden van de velen resulteren in ijdelheid, bereiken de daden van de Ene alles wat God in gedachten had toen Hij de mensheid schiep. Maar om in detail te zien hoe God de ijdelheid van menselijke inspanningen overwint, moeten we er een aparte studie voor doen.

Deel 3 - De lessen van de pottenbakker

De meesten van u die deze woorden lezen zullen op het een of andere moment naar een tentoonstelling zijn geweest, want in de belangrijkste landen van de wereld worden ieder jaar allerlei shows gehouden. Over het algemeen zijn zij ontworpen om instructief te zijn en de belangen te dienen van hen die dingen tentoonstellen. Ze zijn vaak samengesteld uit verscheidene stands, elk zijn eigen thema presenterend. In een reistentoonstelling, bijvoorbeeld, kan de ene stand de grootsheid van de Verenigde Staten uitbeelden, een andere de historische attracties van Engeland, een ander de verschillende manieren om van plaats tot plaats te reizen en weer een ander de voordelen van het kunnen spreken met mensen van vreemde landen. Op iedere stand zullen de beste voorbeelden geplaatst worden die gevonden kunnen worden om het bijzondere thema er van te illustreren en alles zal gedaan worden, door opstelling en lichteffecten, de indruk er van te vergroten.

Nu is dit idee van dingen tentoonstellen om bepaalde feiten te laten zien zeer zeker niet nieuw en is ook door God bij vele gelegenheden gebruikt. Hij heeft bijvoorbeeld de hemelen gevuld met sterren om Zijn majesteit en heerlijkheid te tonen. "De hemelen verhalen de heerlijkheid van El," zegt de Psalmist (Psalm 19:1). Dit is een vertoon dat heel de tijd door gaat. Het was waar in de dagen van David, toen de Psalm werd geschreven. Het was waar terug in Abrahams tijd, want werd hem niet verteld naar de hemelen te staren en de sterren te tellen en te zien of het mogelijk was ze te tellen? Het is vandaag nog waar. Het is een kolossaal vertoon van Gods grootheid en kracht, zowel in de schepping als in de controle over zo'n menigte aan hemellichamen, en het wordt voor ons dag en nacht herhaald. "Dag na dag uit Hij deze woorden en nacht na nacht maakt Hij deze kennis bekend" (Psalm 19:2).

En naar welke aspecten van de schepping we ook kijken, of het nu naar het oneindig grote is of naar het oneindig kleine, we vinden de majesteit van God tentoon gesteld. Ja, zoals Paulus ons herinnerd in het begin van zijn brief aan de Romeinen, de prestaties van God zijn door Hem vanaf de schepping van de wereld gebruikt om Zichzelf aan de mensheid bekend te maken, zodat niemand een excuus zal hebben als hij er niet in slaagt Hem de dank te geven die Hem rechtens toekomt. In Hem leven en bewegen en zijn wij (Hand. 17:28), en alles om ons heen geeft hier getuigenis van, zodat alleen al op deze grond, zonder verwijzing naar de Schrift, wij voorbereid zouden zijn God te erkennen als onze Schepper, Voorziener en Onderhouder.

Maar om van het algemene naar het bijzondere over te gaan, we vinden één speciale manier waarop God koos een portret van Zichzelf te tonen, en dit was in de persoon van Zijn Zoon. "Heer! Toon aan ons de Vader," zei Filippus tot Jezus. Jezus vertelde hem: "Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien!" (Joh. 14:8.9). Christus is het ware Beeld van de onzichtbare God en in de persoon van Jezus worden alle facetten van de Vader onthuld.

Maar laten we nu kijken naar een bijzonder voorval in de Hebreeuwse Schrift, waar God een van Zijn profeten uitnodigde iets waar te nemen dat God de gelegenheid zou geven aan hem Zijn bedoelingen met betrekking tot Zijn volk, Israel, uit te leggen. We denken aan de gelegenheid toen Jeremia het huis van een pottenbakker bezocht. Laten we lezen uit Jeremia 18.

"1 Het woord dat kwam tot Jeremia van JAHWEH, zeggend:

2 Sta op en daal af naar het huis van de pottenbakker en daar zal Ik jou Mijn woorden aankondigen.

3 En ik daal af naar het huis van de pottenbakker en zie!, hij maakt een werk op de stenen.

4 Maar het vat dat hij maakte van de klei wordt vernietigd door de hand van de pottenbakker. En hij keerde terug en hij maakte een ander vat, zoals het juist is in de ogen van de pottenbakker om het te maken.

5 En het woord van JAHWEH komt tot mij, zeggend:

6 Ben Ik niet in staat om met jullie te doen zoals deze pottenbakker, huis van Israel, is de verzekering van JAHWEH. Zie!, zoals de klei in de handen van de pottenbakker, zo zijn jullie in Mijn hand, huis van Israel!

7 In een ogenblik spreek Ik over een natie en over een koninkrijk, om het uit te

rukken en om het af te breken en om het te vernietigen.

8 maar keert die natie, waarover Ik sprak, terug van zijn kwaad, dan berouw Ik over het kwaad dat Ik ontwierp om aan hen te doen.

9 En in een ogenblik spreek Ik over een natie en over een koninkrijk, om het te bouwen en te planten,

10 maar doet men het kwade in Mijn ogen, zodat zij niet naar Mijn stem luisteren, dan berouw Ik over het goede waarover Ik sprak, om hen goed te doen.

11 En nu, spreek alstublieft tot de man van Juda en tot die verblijven in Jeruzalem, zeggend: Zo zegt JAHWEH: Zie!, Ik vorm tegen jouw kwaad ... "

In deze passage hebben we God Die een klein toneeltje in een pottenbakkerhuis gebruikt om verscheidene vitale waarheden te illustreren, waarheden van het allerhoogste belang en grootheid, grote goddelijke principes die, hoewel hier toegepast op Israel, doorheen de eeuwen algemene regel zijn voor allen. Hier hebben we een pottenbakker met een voorwerp in zijn handen dat hij zojuist heeft gemaakt en hij vindt er een onvolkomenheid in, dus perst hij het onmiddellijk samen in zijn handen en maakt het opnieuw, een ander voorwerp, zoals de pottenbakker het goed vindt om te doen. De lessen die we van dit simpele voorbeeld van het handwerk van de pottenbakker leren zijn vele.

Ten eerste: de pottenbakker heeft de macht om met wat in zijn hand is te doen naar zijn wil. Op gelijke wijze heeft God de macht om te doen wat Hij wil met wat er ook maar in Zijn hand is. Het huis van Israel was in Gods hand; zij waren Zijn volk. "Ben Ik niet in staat om met jullie te doen zoals deze pottenbakker, huis Israel?" zegt de Heer.

Ten tweede: de pottenbakker heeft niet alleen de macht, maar ook het recht te doen wat hij wil met wat er ook maar in zijn hand is. Paulus benadrukt dit punt wanneer hij, in de geest, een soortgelijke pottenbakkerij bezoekt, want hij zegt in Romeinen 9:20,21: "O mens! Sterker nog! Wie ben jij, die tegen-antwoord geeft aan God? Het gemodelleerde zal toch niet tot de modellerende uitspreken: "Waarom maak jij mij zo?" Of heeft de pottenbakker niet de autoriteit van het leem, om vanuit hetzelfde kneedsel het ene te maken dat inderdaad tot eervol voorwerp is en het andere tot in oneer?" Het recht ligt bij de pottenbakker, niet bij de klei, en wanneer de pottenbakker onvolkomenheden vindt in het voorwerp dat in zijn handen is, dan heeft hij het recht het te vernietigen en het opnieuw te maken. En God heeft het recht dit met Israel te doen, dat in Zijn hand ontsierd werd.

Ten derde: het ontsierde voorwerp verlaat nooit de hand van de pottenbakker. Het wordt pas tentoongesteld als de maker er van overtuigd is dat het perfect geschikt is voor het gebruik waarvoor hij het heeft ontworpen. Israel heeft, ondanks al haar onvolkomenheden, nooit de hand van de Pottenbakker verlaten. God heeft haar altijd veilig bewaard.

Ten vierde: de pottenbakker kan zowel vernietigen als scheppen en van deze handelingen van de pottenbakker leren we de grote waarheid dat God zowel goed als kwaad kan scheppen. De profeet Jesaja vertelt ons dat God de Schepper van het kwaad is [Jes. 45:7]; de profeet Jeremia vertelt ons dat God, bij gelegenheid, kwaad formeert. "Zo zegt JAHWEH: Zie!, Ik vorm tegen jouw kwaad" (Jer. 18:11).

Maar wanneer God dat doet komt er altijd iets goeds uit naar voren, zoals toen Hij Zijn eigen Zoon kruisigde. Maar het waren toch mensen die de Heer van de heerlijkheid kruisigden? Ja, dat deden ze, maar zij waren slechts de instrumenten om Gods doelstelling te bewerken. Petrus, op de Pinksterdag, spreekt van Jezus als Deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd..." (Hand. 2:23). Later, in zijn eerste brief, schrijft hij over "het kostbare bloed van Christus, als van een smetteloos en vlekkeloos lam, tevoren gekend zijnde, ja vóór de neerwerping van de wereld" (1 Petr. 1:19,20). Johannes verwijst in Openbaring 13:8 naar "het Lammetje, het afgeslacht zijnde vanaf de neerwerping van de wereld."

Deze neerwerping van de wereld was, zoals we al eerder opgemerkt hebben, die gebeurtenis aan het begin van Genesis die chaos en duisternis ten tonele bracht en de oorspronkelijke schepping onder water zette, voordat de Geest van God bewoog over de oppervlakte van de wateren en licht ten tonele bracht. Dit was het punt waar het Lammetje werd geslacht, en de mensheid bestond toen nog niet. Hoe zou wie van de zonen van Adam verantwoordelijk kunnen zijn voor deze voortijdse beslissing van God?

Zo geeft het vertoon in het huis van de pottenbakker ons de echte verklaring van kwaad in de hand van God. Het bestaat opdat Hij alle defecten zal kunnen uitwissen zodat de uiteindelijke uitkomst zal zijn tot Zijn heerlijkheid.

En laten we nu een vijfde punt opmerken. De pottenbakker maakt het voorwerp opnieuw, hij repareert het niet. Wanneer Gods doelstelling met betrekking tot Israel bereikt zal zijn, zal het niet uitlopen op een lappendeken. Er zullen geen verborgen gebreken zijn. En dit is waar voor al Gods schepselen. Wanneer iets ontsierd raakt moet het weer opnieuw gemaakt worden. God zegt niet: "Zie, ik lap alles op!" maar "Zie, ik maak alles nieuw!"

En, een zesde punt, wanneer God nieuwe dingen maakt doet Hij dat zoals het Hem goed dunkt. De pottenbakker maakt het weer tot een ander voorwerp, zoals het voor de pottenbakker goed lijkt om te doen. Ooit, tijdens een vakantie, zag ik dit kleine toneeltje in het huis van de pottenbakker uitgebeeld worden, precies zoals Jeremia het beschrijft. Het was in een kleine pottenbakkerij in het zuiden van Wales en boven de deur waren de woorden van Romeinen die al geciteerd zijn, alleen waren zij natuurlijk in de meer bekende weergave van de King James vertaling (vertaald): "Heeft niet de pottenbakker macht over de klei, om van dezelfde klomp een voorwerp tot eer en een ander tot oneer te maken?"

Terwijl we naar de pottenbakker keken, had hij een vaas in zijn hand. Iets er aan beviel hem niet, want hij vernielde het werkstuk onmiddellijk, klapte de klei weer terug op het ronddraaiende wiel en zijn vingers begonnen een schaal te vormen. Hij oefende zijn voorrecht uit om te maken wat hem beviel met wat in zijn hand was, en het was niet hetzelfde als tevoren. Dat had zo kunnen zijn; hij had een andere vaas kunnen maken, maar deed het niet. Hij maakte iets anders, iets verschillends. En dit opent een breed veld voor overweging als we dit willen onderzoeken, hoewel dit niet strikt relevant is voor de context van Jeremia, die alleen betrekking heeft tot Israel.

Indien wij, bijvoorbeeld, kijken naar de nieuwe schepping in Christus als de prestatie van een goddelijke hand (wat het zeker is - wij zijn "van Hem, een maaksel dat geschapen wordt in Christus Jezus voor goede werken die God van tevoren gereed maakt, opdat wij in hen zouden wandelen" (Efe. 2:10), dan is het zeker niet op dezelfde wijze vorm gegeven als het oude. "Zodat: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping. De dingen van de begintijd gingen voorbij. Neem waar, nieuwe dingen zijn geworden!" (2 Kor. 5:17). En onze nieuwe lichamen zullen in de opstanding niet zijn als deze lichamen van vernedering die we nu bezitten; ze zullen gelijkvormig gemaakt worden aan het lichaam van Christus' heerlijkheid. En de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde zullen niet zijn als de oude hemelen en de oude aarde, die verwoest zullen worden, want het eerste zal niet herinnerd worden of zelfs maar ter sprake worden gebracht.

"Sta op en daal af naar het huis van de pottenbakker en daar zal Ik jou Mijn woorden aankondigen."

God is een ideale Instructeur, maar als we van Hem willen leren moeten we naar de plaats gaan waar hij ons zendt. Jeremia ging naar het huis van de pottenbakker; wij moeten naar de Schrift gaan. Wij zullen geen licht over Gods karakter en bedoelingen vinden in de filosofieën van de wereld; zonder uitzondering leren zij ons dat we moeten proberen iets beter te maken uit wat reeds bestaat, hoe ontsierd of hoe onvolkomen dat ook moge zijn. Sommigen zijn zo optimistisch dat zij preken dat we geleidelijk aan vooruit gaan naar perfectie door een proces van evolutie, ondanks bewijzen aan alle kanten dat morele standaarden vandaag veel lager zijn dan ze zelfs maar een paar jaar geleden waren.

Echt, Gods wegen zijn niet de wegen van de mens en de wijsheid van de mens is domheid bij God, om de simpele reden dat ze volhardend het basisprincipe negeert dat God nooit repareert, maar altijd nieuw maakt. En wanneer Hij nieuw maakt vraagt Hij niemand anders om raad, maar doet het op een manier die Hem een genoegen doet. Hij werkt alles in overeenstemming met de raad van Zijn wil.

De lessen die in het huis van een pottenbakker geleerd kunnen worden zijn vele en verscheiden. Het Hebreeuwse woord yahtzar of itzr, in Jeremia 18 vertaald met "pottenbakker," wordt in andere plaatsen ook wel vertaald met "vorm" of "vormer." En wanneer we in Genesis 2:7 lezen dat de Here God (Jahweh Elohim) de mens vormde van de aarde van de grond, dan hebben we een beschrijving van de Pottenbakker Die aan het werk is. Kunnen we niet Zijn handen zien vormgeven aan een voorwerp in Zijn eigen Beeld of gelijkenis? Heel de mensheid is in de handen van de Pottenbakker, en als de mensheid in Zijn handen ontsierd raakt, dan hebben we de schriftuurlijke zekerheid van een nieuwe mensheid, een waarin geen ontsiering is.

Een paar jaar geleden sloten we, sprekend over dit onderwerp, af door op te merken dat er maar één Pottenbakker is. Voor ons is slechts één God. Alles is uit Hem. Een broeder herinnerde ons er aan dat er slechts één klei is. Ja, heel de mensheid is uit dezelfde voorraad, en van hetzelfde kneedsel kan God een voorwerp tot eer en een tot oneer maken. Dat wil zeggen, er is niets wezenlijk verschillend in de samenstelling van hen die voorbestemde voorwerpen van eer en van hen die voorbestemd zijn om voorwerpen van oneer te zijn. Het basis-

ingrediënt is hetzelfde. Wij zijn allemaal uit hetzelfde kneedsel, uit dezelfde klei. Laten we dit altijd onthouden. Als we over onszelf denken als gekozen door God, is dit niet vanwege enige waarde in onszelf. Wij zijn niet fundamenteel verschillend van onze mede-mensen; wij hebben in onszelf niets om over te roemen.

In de handen van de pottenbakker is de klei machteloos, maar in zijn handen kan het aangepast worden voor ieder gebruik dat de pottenbakker maar kan vaststellen. En de mensheid is in de handen van God net zo onmachtig, maar toch kan ze door Hem gebruikt worden om het doel te bereiken waarvoor ze in Zijn Beeld en gelijkenis werd geschapen. Zelfs de Here Jezus werd iemand van klei. Hij kwam in de gelijkenis van de mensheid [Filip. 2:7]. Hij werd uit een vrouw geboren en zo de vorm gegeven waarin Hij moest dienen en de wil van God doen. Het vlees dat Hij droeg was het vlees van de mensheid. Hoewel Hij Zelf zonder zonde was, omdat Hij het leven rechtstreeks van Zijn Vader had ontvangen, kwam Hij toch in de gelijkenis van het vlees van de zonde, opdat Hij de zonde in het vlees zou veroordelen [Rom. 8:3]. In uiterlijk was Hij gelijk aan iedere andere man; Zijn vlees was hetzelfde als het vlees van iedere man, blootgesteld aan dezelfde onlosmakelijke passies en lusten, die echter in Zijn geval altijd onder volledige controle werden gehouden door Zijn God-gegeven Geest. Als dat niet zo zou zijn, hoe zou Hij dan door de Tegenstander getest zijn geworden op de manier waarop dat gebeurde? Satan testte Hem in Zijn verzwakte staat aan het einde van een veertig dagen durend vasten door een beroep te doen op de verlangens van het vlees. Jezus weerstond de aanvallen door het uitoefenen van de krachten van Zijn Geest. In Christus vond de mensheid haar hoogste uitdrukking; Hij is de Zoon van de mensheid. Maar laten we niet vergeten dat Hij ook de Zoon van God is en in Hem vindt God de vervulling van alles dat Hij in gedachten had toen Hij de mensheid schiep.

Hoewel alle miljoenen menselijke wezens, die afstammen van Adam, uit zichzelf niets kunnen bereiken - "alles is ijdelheid" - kan God toch, door de Ene Die kwam in de gelijkenis van de mensheid en feitelijk geboren werd uit een vrouw, alles bereiken en kan Hij door Hem allen met Zichzelf verzoenen, of het nu in de aarde of in de hemel is [Kol. 1:20].

Het huis van de pottenbakker

"Go to the potter's house!" There comes a call,
And, like the prophet, I must needs obey.
Upon the wheel a shapeless mass of clay
Assumes at once a form symmetrical
Beneath the master's fingers. Slim and tall,
A lovely vase arises to display
Its maker's skill, as well it seems it may;
Till, with a suddenness, which must appall,
The potter crushes it in one sharp blow.
A hidden flaw has caused its swift return
To former state. Fresh turns the wheel, and lo!
A perfect bowl is formed. Thus I discern
The hand of God, Who only will destroy
To make anew for His transcendent joy.

Deel 4 - Gods grote uitstalling

Laten we, voor het doel van illustratie, ons eens voorstellen dat we in een grote tentoonstellingshal zijn en dat er aan elk van de vier zijden een grote stand staat. Laten we dan nog een stand voorstellen in de entreehal. Men moet aan deze stand voorbij gaan om in de tentoonstelling zelf te geraken.

De vier grote stands in de grote hal zijn Gods eigen uitstallingen, maar laten we eerst nader kijken naar die stand in de entreehal. Er op staat slechts één figuur, één tentoonstelling. Het is de apostel Paulus en deze stand is opgezet door de Here Jezus. Paulus beschrijft het zelf in 1 Timoteüs 1:12-16, waar we lezen:

"Ik heb dankbaarheid aan Die mij bij machte maakt, Christus Jezus, onze Heer, dat Hij mij betrouwbaar acht, mij plaatsend tot in bediening,
13 ik, die vroeger een lasteraar en vervolger en belediger was. Maar ik verkreeg ontferming, omdat, onwetend zijnde, ik het deed in ongelof.

14 Maar de genade van onze Heer is overweldigend met geloof en liefde, in Christus Jezus.

15 Betrouwbaar is het woord en alle verwelkoming waardig, dat Christus Jezus tot in de wereld kwam om zondaars te redden, van wie ik de eerste ben.

16 Maar vanwege dit verkreeg ik ontferming, opdat eerst in mij Jezus Christus alle geduld zou betonen, tot patroon voor die op het punt staan in Hem te geloven tot aionisch leven."

Stelde Jezus Zijn geduld met Petrus en de andere discipelen tentoon die met Hem op aarde wandelden? We twijfelen er niet aan dat Jezus vele malen Zijn geduld oefende met elk en allen van hen, maar wanneer het aankomt op de vraag of zulk een vertoon van Zijn geduld een patroon zou zijn voor Zijn handelen met alle anderen die naderhand in Hem zouden geloven voor aionisch leven, dan is er maar één figuur die de stand kan vullen. Saulus van Tarsus was een moordenaar geweest - hij had de ecclesia van God vervolgd en ze geteisterd; hij had de leden er van tot de dood toe vervolgd, ze gebonden en zowel mannen als vrouwen overgedragen aan de gevangenis, zoals hij aan koning Agrippa vertelde: "en bovendien sluit ik velen van de heiligen op in cellen, autoriteit in ontvangst nemend van de hogepriesters. Bovendien breng ik mijn stemsteentje in om hen uit de weg te ruimen. - dat wil zeggen dat hij stemde om hen ter dood te brengen - "En in alle synagogen hen vele malen straffend, dwong ik hen te lasteren. Bovendien op bovenmatige wijze razend op hen zijnde, vervolgte ik hen tot in de steden buiten het land" (Hand. 26:10,11).

Het is de manier waarop Christus Jezus omgaat met deze ene die zulk een grootse uitstalling vormt van Zijn geduld en Paulus maakt tot het patroon voor alle daarop volgende gelovigen. Hoe kan zulk een wanhopig karakter, zulk een overtuigd tegenstander, bekeerd worden? En toch werd hij bekeerd, en niet alleen bekeerd, maar compleet omgevormd. Als het geduld van Jezus zodanig was dat het Saulus, de geweldenaar en de razende fanaticus, kon veranderen in Paulus, de apostel van genade en vrede, dan kan het de meest onverzoenlijke van Gods vijanden omvormen in de grootste vriend. In zulke gevallen overweldigt de genade van onze Heer, en er kan van niemand gezegd worden dat hij of zij buiten de grenzen of buiten het bereik van de invloed er van is.

Deze stand bij de ingang is Jezus' eigen uitstalling, maar laten we nu de grote hal binnen gaan en kijken naar de uitstallingen van God. Zullen we verbaasd zijn dat het de apostel Paulus is die ons over hen vertelt? Er zijn er vier. Laat de apostel ons rondleiden en de uitstallingen aan ons beschrijven. We denken ons in dat er één staat aan iedere kan van de ruimte.

Aan de eerste zijde is er een stand die vol staat met vele voorwerpen, net als de voorwerpen van een pottenbakker, maar het zijn allemaal ontsierde voorwerpen, bestemd voor vernietiging. Onze gids vertelt ons over hen in Romeinen 9:22 "En indien God, willend de verontwaardiging te betonen en het vermogende van Hem

bekend te maken, in veel geduld de voorwerpen van verontwaardiging, toebereid zijnde tot ondergang, verdraagt."

God, Die Zijn verontwaardiging wenst tentoon te stellen? En wij dachten dat God liefde was! Waarom zou Hij zijn verontwaardiging tentoon willen stellen? Omdat het een verontwaardiging is die gericht is tegen alle onrechtvaardigheid en het is nodig dat deze verontwaardiging tentoongesteld wordt opdat heel de schepping de vreselijke gevolgen zal zien van zulke onrechtvaardigheid - in feite mag zien waartoe zonde en rebellie tegen God kan leiden. God heeft geen genoegen in het tentoonstellen van Zijn verontwaardiging - Hij heeft geen genoegen in de vernietiging van kwaaddoeners of in de dood van de boosaardige - maar Hij is Zich er van bewust dat, zonder zo'n vertoon als contrast, het onmogelijk is dat Hij (zoals de apostel verder gaat): "de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend zou maken op voorwerpen van ontferming, die Hij van tevoren gereed maakt tot in heerlijkheid en die Hij ook roept" (Rom. 9:23,24).

Naast deze stand, aan de tweede zijde van de hal, kunnen we ons een andere stand indenken, die deze keer slechts één enkel voorwerp bevat, maar één dat speciaal verhoogd is opdat God er Zijn macht inkan uitstallen. We lezen van dit voorwerp in Romeinen 9:17. "Want het Geschrift zegt tot de Farao: "Tot in dit wek Ik u uit, opdat Ik in u Mijn macht zou betonen en zodat Mijn naam afgekondigd zou worden in de hele aarde.""

Werd Gods kracht en macht getoond in Farao? Wees er maar zeker van dat dit zo was en het was een kracht die uitgeoefend werd tegen een nooit toegevend tegenstander, een kracht die een koppige vijand tot verwoesting bracht, een kracht die iedere vreemde god versloeg en vernietigde die door Farao werd aanbeden. Want Farao was in die tijd de aardse vertegenwoordiger van alle valse aanbidding, de supporter van elk type van vreemde god, het gewillige instrument van Satan in zijn geest van verzet tegen de enig ware God. Het was niet alleen de verlossing van Israel dat Gods kracht te zien was, maar meer in het bijzonder in de volkomen verwoesting die kwam over Farao en over alles waar Farao voor stond. Het was in Farao dat Gods kracht werd getoond. Het was in de opeenvolging van plagen die God over hem bracht dat Gods almacht werd gemanifesteerd, gericht als ze waren tegen de onmachtige goden die hij aanbad. En soortgelijke plagen zullen opnieuw komen wanneer God Zijn verontwaardiging loslaat aan het einde van de huidige aion.

Tot zoverre is de tentoonstelling nogal afschrikwekkend. Er is een hint van genade, dat is waar, maar we hebben genade nog niet tentoongesteld gezien.

Laten we nu kijken naar de derde stand. Hier hebben we weer één enkele uitstalling, maar dit maal is het er een van de allerhoogste heerlijkheid, want dit is een stand die Gods rechtvaardigheid tentoon stelt. Onze gids vertelt ons er over in Romeinen 3:21-26.

"21 Maar nu is, los van wet, rechtvaardigheid van God openbaar gemaakt, getuigenis gegeven wordend door de wet en de profeten,
22 rechtvaardigheid echter van God door het geloof van Jezus Christus, tot in allen, en op allen die geloven, want er is geen onderscheid.

23 Want allen zondigden en hebben tekort aan de heerlijkheid van God,
24 om niet gerechtvaardigd wordend in Zijn genade, door de verlossing die is in Christus Jezus,
25 Die God Zich voornam als beschutplaats, door het geloof in Zijn bloed, tot in aantoning van Zijn rechtvaardigheid, vanwege het terzijde laten van de tevoren gebeurd zijnde zondige daden,
26 in de verdraagzaamheid van God, naar toe de aantoning van Zijn rechtvaardigheid in de huidige periode, tot in het Hem rechtvaardig zijn, en degene rechtvaardigend die is vanuit het geloof van Jezus."

Het thema voor deze stand is Gods rechtvaardigheid, en hier, bij de dood van Zijn Zoon, wordt ze tentoon gesteld op een manier waarop ze tevoren nog nooit tentoon gesteld werd. Als we terug wijzen naar het eerste hoofdstuk van Romeinen, waar Paulus voor het eerst zijn evangelie voorstelt, lezen we: "Want daarin wordt Gods rechtvaardigheid onthuld, vanuit geloof tot in geloof, zoals het is geschreven: 'De rechtvaardige nu zal vanuit geloof leven'" (Rom. 1:17). Nu is het woord dat met "onthuld" vertaald wordt in het Grieks apokaluptoo, waarvan wij ons woord "apocalyps" of "openbaring" krijgen. Het heeft de gedachte aan "een bedekking wegnemen van", net zoals men een doek wegneemt van een standbeeld bij de onthulling. In het Concordant Literal New Testament wordt, wanneer het woord voor een persoon wordt gebruikt, het steeds met "unveil" of "unveiling" weergegeven, zoals de "Unveiling of Jesus Christ." Maar wanneer het wordt gebruikt voor een ding wordt het vertaald met "reveal" of "revelation." Maar wat is "revelation" anders van het wegnemen van een bedekking? Alle waarheid is verborgen in God, Die het einde weet vanaf het begin, tot de tijd komt waarop Hij verkiest het te onthullen. En hier, in het evangelie dat aan Paulus werd toevertrouwd, wordt de rechtvaardigheid van God onthuld, geopenbaard, ont-dekt, zodat die nu in al zijn majesteit en heerlijkheid te zien is. Laten we zien wat het onmiddellijk gevolg is.

Als we kijken naar de Schrift buiten de geschriften van Paulus, vinden we een behoorlijk aantal mensen beschreven als zijnde rechtvaardig. We denken aan Abel, Lot, Johannes de Doper, Zacharias en Elizabeth, Jozef, Simeon, Jozef van Arimatea, om er maar een paar te noemen. Maar wanneer eenmaal het evangelie dat aan Paulus werd toevertrouwd is verkondigd, wat zien we dan? "Niet één is rechtvaardige, zelfs niet één" (Rom. 3:10). Allen worden samengevoegd onder dezelfde noemer. "Want allen zondigden en hebben tekort aan de heerlijkheid van God" (Rom. 3:23).

Waarom is dit? Omdat in andere delen van de Schrift, zij van wie verklaard wordt dat ze rechtvaardig zijn, vergeleken worden met de rest van de mensheid. Abel is rechtvaardig als hij wordt vergeleken met Kaïn; Lot wanneer hij tegengesteld wordt aan het volk van Sodom; Zacharias wanneer tegengesteld aan het priesterschap van zijn dagen, zoals bijvoorbeeld uitgebeeld door Kajafas. Maar zodra de rechtvaardigheid van God (buiten wet om) onthuld wordt en tentoon gesteld, wordt er onmiddellijk een andere standaard van vergelijking opgesteld, en tegen die standaard valt al het andere in het niet. Allen, inclusief Abel en de rest, worden teruggebracht naar hetzelfde niveau. Niemand is rechtvaardig, zelfs niet één!

Nu twijfelen we er niet aan dat Gods rechtvaardigheid werkzaam was in al Zijn handelen met Zijn schepselen. Er kan bij God nooit onrechtvaardigheid zijn, en doorheen heel de Schrift hebben mensen getuigd van de rechtvaardigheid van God. Maar wanneer het aankomt op een absolute en open uitstalling van Gods rechtvaardigheid, die voor altijd zal staan en een getuigenis zijn voor elk schepsel op aarde en in de hemel, dan is er maar één inzending die de stand kan vullen. In de complete geloof-gehoorzaamheid van Jezus Christus, de Ene Die echt zonder zonde was, de Ene in Wie in het geheel geen fout gevonden kon worden - in de complete geloof-gehoorzaamheid van deze Ene - die Hem, als de Zoon van Gods liefde, de smaad van het kruis bracht en daarmee een weg van verlossing leverde die God in staat kon stellen, terwijl Hij Zelf altijd rechtvaardig bleef, hen van het geloof van Jezus te rechtvaardigen. Hierin is een absoluut vertoon van Gods rechtvaardigheid te vinden dat elders geen gelijke kent. En het heeft een onmiddellijk gevolg in de huidige era; want de uitstalling van Gods rechtvaardigheid door de dood van Jezus Christus is zodanig dat God, Die in vroegere tijden verklaard had dat Hij de boosaardigen niet zou rechtvaardigen [Exo. 23:7], nu nog steeds als rechtvaardig gezien kan worden terwijl Hij de oneerbiedige rechtvaardigt, als zij tenminste het geloof van Jezus hebben. Met andere woorden, God kan voorwerpen nemen van hen die gereed waren voor verwoesting, en door hen een geloof te geven als dat van Jezus, hen rechtvaardig verklaren in Zijn ogen. En dat is precies wat Hij doet.

Op de vierde stand zijn een behoorlijk groot aantal voorwerpen, hoewel nauwelijks zoveel als er op de eerste waren. Ze zijn gelijk in uiterlijk en samenstelling aan die van de eerste stand, de voorwerpen van verontwaardiging. Op zich is er niets om hen van de eerste stand weg te houden. Ze zijn van dezelfde klei, ze hebben gezondigd als de rest en hebben tekort aan de heerlijkheid van God. Maar laten we zien wat Paulus over hen zegt in Efeziërs 2. Dit is hoe hij hen beschrijft.

"1 En jullie, die doden zijn in jullie misstappen en zonden,
2 in welke jullie eens wandelden overeenkomstig de aion van deze wereld,
overeenkomstig de overste van de autoriteit van de lucht, van de geest die nu
inwerkt in de zonen van de ongezeglijkheid,
3 in wie ook wij eens allen verkeerden in de begeerten van ons vlees, doende de
wilsbeschikkingen van het vlees en van de denkwijzen. En wij waren van nature
kinderen van verontwaardiging, zoals ook de overigen,
4 maar God, rijk zijnde in ontferming, vanwege Zijn vele liefde, waarmee Hij ons
liefheeft,
5 maakt ook ons, die doden zijn door de misstappen en door de begeerten, samen
levend in Christus (in genade zijn jullie geredden),
6 en Hij wekt samen en Hij doet samen zitten te midden van de ophemelsen in
Christus Jezus,
7 opdat Hij, in de opkomende aionen, de overtreffende rijkdom van Zijn genade
zou betonen, in vriendelijkheid naar ons in Christus Jezus.
8 Want in de genade zijn jullie geredden, door geloof, en dit niet vanuit jullie zelf;
het is het naderingsgeschenk van God,
9 niet vanuit werken, opdat niemand zich zou beroemen.
10 Want wij zijn van Hem, een maaksel dat geschapen wordt in Christus Jezus voor
goede werken die God van tevoren gereed maakt, opdat wij in hen zouden

wandelen."
(Efe. 2:1-10)

Hier, dan, hebben we het. Hier zijn we te midden van de hemelingen, waar alle problemen van het universum hun oorsprong hebben. Hier worden we door God gebruikt om voor hen de rijkdommen van Zijn genade uit te stallen. In eerdere delen van deze studie stelden wij voor dat de oorspronkelijke rebellie tegen God plaatsvond te midden van de hemelingen, lang voordat de mens geschapen werd; en dat de mensheid een geheel afzonderlijke schepping was, gemaakt in het Beeld en de gelijkenis van Hemzelf, om de vorm te zijn waarin Gods eigen Zoon zou kunnen komen om Zijn leven over te geven voor het universum en te herstellen wat in die hogere sfeer fout was gegaan. Zo wordt de mensheid gemaakt tot een vehikel waardoor de verzoening van het universum bewerkt moet worden, ook al zijn alle inspanningen van de mensheid ijdel en komen ze tot niets, en wordt het aan God overgelaten, in de persoon van Zijn Zoon, het enige werkzame middel te leveren waardoor deze verzoening bereikt wordt. Want Gods Zoon kwam in de gelijkenis van de mensheid, en het was als een mens dat Hij stierf aan het kruis, en het is het bloed van Christus' kruis dat de vrede brengt die de basis is van de verzoening met God van alles wat in de hemel en op de aarde is [Kol. 1:20].

Christus leed en stierf als een mens en de ecclesia, die Zijn lichaam is, wordt ook door de vorm van de mensheid heen gevoerd en neemt deel aan hun zwakheden en falen, hun beproevingen en droefheden, hun lijden en sterven, opdat zij de genade van God in de meest volle mate kan ontvangen. Uit zichzelf kan de ecclesia niets doen; haar leden delen de ijdelheid van de mensheid; ze zijn allen zondaren en, net als Saulus van Tarsus, ooit vijanden van God. Het is God Die hen roept en hen rechtvaardigt. Het is Christus Die hen heiligt, opdat "Hij Zelf de ekklesia glorieus voor Zichzelf zou presenteren, geen vlek of rimpel of iets van zulke dingen hebbend, maar opdat zij heilig en smetteloos zal zijn" (Efe. 5:27). En het is deze ecclesia, heilig en smetteloos in Gods zicht, die door Hem gebruikt zal worden om de allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade uit te stallen voor het geheel van het hemelse universum.

En hoe doet God dit? Eenvoudig, zoals dit: Hij laat eerst zien dat we echt thuis horen op die eerste stand - kinderen van verontwaardiging, net als de rest. Als we hadden wat we verdienen dan is dat waar we zouden zijn, ontvangers van Gods verontwaardiging, net zoals die uitgestald werd voor Farao. Maar vanwege de verlossing die in Christus Jezus is, de Ene in Wie Zijn rechtvaardigheid zo wonderbaar is uitgestald, is Hij in staat ons van die eerste stand weg te nemen - om ons te redden uit de komende verontwaardiging - en ons hier te plaatsen, op Zijn vierde stand, waar Hij Zijn genade uit kan stellen. Hij is naar ons buitengewoon vriendelijk geweest door niet met ons te handelen naar onze daden; Hij zal net zo vriendelijk zijn naar anderen wanneer zij ook maar gewillig zijn Zijn vriendelijkheid te aanvaarden. Zelfs nu verkondigen wij onder onze mede-mensen een boodschap van verzoening; wij zullen voortgaan dit te verkondigen doorheen de toekomstige aionen, totdat allen in de hemel en de aarde volkomen verzoend zijn met God. Wij, leden van de mensheid die het geloof van Jezus hebben, zijn door God gekozen om aan de vervreemde hemelse menigte de omvang en het wonder van Gods genade uit te stallen. En wij doen dit, niet door enig werk van onszelf (want God wil niet dat wij roemen in onze eigen prestaties), maar

simpelweg door aan hen te verkondigen hoe God, door het verwijderen van de barrière van zonde door de dood van Zijn Zoon en daarbij alle vijandschap tussen Hemzelf en ons te vernietigen, in staat is geweest ons nieuw te scheppen in Christus Jezus.

Zoals God genadevol is geweest naar ons, zo zal Hij genadevol zijn naar hen. Dit is de ware verwachting van de ecclesia: door Hem gebruikt te worden voor het uitstallen van Zijn genade aan anderen, opdat zij, op hun beurt, echt verzoend mogen zijn met God.

This is, in truth, our glorious expectation,
That He will take us, and through us proclaim
The blessed joys of reconciliation
Till every creature lauds His glorious Name.

En dit is, inderdaad, de ware verwachting van de schepping, zoals Paulus ons vertelt in Romeinen 8:19 - "want het voorgevoel van de schepping wacht de onthulling van de zonen van God af. Want de schepping werd aan zinloosheid ondergeschikt, niet vrijwillig, maar vanwege Die onderschikt, in de verwachting dat ook de schepping zelf bevrijd zal worden van de slavernij van de vergankelijkheid, tot in de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God."

Die vrijheid die wij, als zonen van God, nu genieten in geest zal uiteindelijk genoten worden door de hele schepping, wanneer die verzoend zal zijn met God. En dit sluit heel de mensheid in, want God wil dat heel de mensheid gered zal worden en komt tot een bewustwording van de waarheid [1 Tim. 2:3,4]. Wanneer Zijn doel bereikt zal zijn zullen er op die eerste stand geen voorwerpen van verontwaardiging over zijn, noch voorwerpen zoals Farao op de tweede. God zal verblijven bij de mensheid en zij zullen Zijn volken zijn en Hij zal hun God zijn, en Hij zal alle tranen weggeven van hun ogen [Openb. 21:3,4].

Maar voor ons, die uitgekozen zijn voor het uitstallen van Zijn genade, ligt in de nabije toekomst een bovenmaatse heerlijkheid te wachten in het gelijk gemaakt worden aan Hem Die ons Hoofd is. Geen wonder dat Paulus bidt in Efeze 1:18 dat we in staat mogen zijn "waargenomen hebbend wat de hoop is van Zijn roeping en wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotbezit in de heiligen is." God heeft een schitterend lotdeel te midden van de heiligen; Hij heeft te midden van ons dat kolossaal overstijgende vertoon geplaatst van Zijn genade die tot gevolg zal hebben dat het hele universum terug gebracht zal worden in Zijn vaderlijke zorg en liefde, en in het doen ontwaken van een liefdesantwoord in elk van Zijn schepselen, dat Zijn hart voor altijd een genoegen zal doen. Dit is het lotdeel dat Hij in de heiligen heeft, de ware ecclesia van God, de kerk die het lichaam van Christus is; en wij zouden begerig onze plaats in dat lotdeel moeten verwachten en najagen, dat we ten volle zullen opnemen wanneer onze Heer ons roept om Hem in de lucht te ontmoeten, zoals Paulus ons vertelt in 1 Tessalonicenzen 4:13-18.

Laten wij niet zijn onder hen die dommelen wanneer Hij komt, maar voortdurend leven in een begerige verwachting van die dag!

We are looking, we are list'ning
For the coming of the Lord,
With His loudly sounding trumpet
And His own commanding word,
When He calls His saints together,
Bidding sleeping ones arise,
Ready for that glorious meeting
With their Saviour in the skies.

We may not be always certain
Whom the Lord has made His own,
But to Him, Who comes to call them,
Each is intimately known,
And in this we may be happy,
When He greets them in the air
Every member of His body
Will assuredly be there.

We are living, we are longing
For that moment of delight,
When our earnest expectation
Will be realized in sight;
When these bodies, frail and failing,
Will assume celestial powers--
What a prospect, what a calling,
What a privilege is ours!

Designated in God's purpose
For a grand and glorious place,
To display in future ages
All the riches of His grace
In His loving kindness to us,
Which to all will be made known--
How in grace alone He saves us
Through no merit of our own.

We are watching, we are waiting
For that long expected sound
That will call us to His presence,
And to joys that will abound,
In an instant, in a moment,
In the twinkle of an eye,
Changed from weakness into glory
For that gathering on high.

This the summit of our blessings,
To be ever with the Lord,
And to wear the glorious likeness
Of the One we have adored;
Then throughout His Father's kingdom

For God's glory we shall shine,
With a splendor all transcendent
And a radiance Divine.

Deel 5 - De Al-voldoendheid van God (1)

In voorgaande studies hebben we volhardend de nadruk gelegd op de ijdelheid van menselijk streven, en in tegenstelling hiermee moet de al-voldoendheid van God staan, die we nu in meer detail zouden willen onderzoeken. Waar denken we aan bij de "al-voldoendheid" van God?

Het is een thema dat zelden het belang wordt gegeven dat het verdient. We veronderstellen dat, indien gedwongen, we allen zouden toegeven dat God al-voldoende is in Zichzelf en geen enkele hulpbron buiten Zichzelf nodig heeft. Maar hoevelen van ons hebben zo'n erkenning omgekeerd in een sterke overtuiging die onze daden en onze levens zal beheersen? Toch zou God willen dat we dat allen doen en het is waarin Hij ons allen geleidelijk traint om te geloven. En terwijl dit geloof groeit doet ook de parrale overtuiging dat, namelijk dat wij, anders dan God, noch zelf-voldoende noch al-voldoende zijn. Nee, we hebben een bron buiten onszelf nodig om ons voortdurend te onderhouden.

God is al-voldoende in Zichzelf om alles wat Hij wenst te bereiken. Als Hij onze medewerking uitnodigt of ons in dienst neemt bij het bevorderen van Zijn ontwerpen, is dat alleen als gunst en niet omdat wij iets aan te bieden hebben waar Hij het anders zonder zou moeten doen. Hij legt eerst in ons wat Hij van ons

verlangt. Zo zijn wij gereedschappen of instrumenten in Zijn handen, door Hem gevormd voor het gebruikt waarvoor Hij ons nodig heeft.

Er komt een tijd in ons leven wanneer er op ons een beroep wordt gedaan ons geloof aan te passen. Deze aanpassing kan beknopt samengevat worden in een paar zinnen van een vers, dat alleen geciteerd wordt omdat zij de betekenis absoluut duidelijk maken die we aan u willen overbrengen.

Ooit achtte ik mij hoog en dacht ik trots
dat ik God kon helpen om Zijn doelstelling te vervullen,
dat Hij mij nodig had om Zijn wil te spreken,
omdat Hij anders juist die Hij zocht zou verliezen.

Maar door mijn vele falen werd mij geleerd
dat Hij al-voldoende is om Zijn gedachten
in te brengen in mensen, zonder mijn nietige bekwaamheden,
dat Hij in feite alles is en ik niets ben.

En in deze onthulling verheug ik mij,
een vers perspectief ontvouwt zich in mijn leven,
terwijl in mijn denken God Zijn terechte plaats inneemt.
Niet slechts zijn de methode en de keuze van Hem,
maar ook al het doen terwijl Hij elk kneedt,
tot een voorwerp om Zijn genade uit te stallen.

Niet alleen zijn de methode en de keuze van Hem, maar ook al het doen! Hij is niet alleen de Architect, de Ontwerper, maar ook de Bouwer, de Vakman, de Pottenbakker die elk van Zijn schepselen kneedt tot een voorwerp om niet alleen de eigen heerlijkheid er van uit te stallen, maar ook de heerlijkheid en de genade van Degene Die het kneedt.

Dit, dan, is ons thema - de al-voldoende van God, en we beginnen met te vragen: "Waar wordt voor het eerst hiervan melding gemaakt in de Schrift?" Waar in Zijn woord onthult God voor het eerst Zichzelf als de Al-voldoende aan de mensheid?

Laten we, voordat we proberen deze vraag te beantwoorden, het ons een beetje makkelijker maken. In de King James Vertaling wordt het Hebreeuwse woord dat "Al-voldoende" betekent consequent met "Almighty"(Almachtige) vertaald, en iedere keer dat we het woord "Almighty"(Almachtige) vinden in het Oude Testament, staat er in het Hebreeuws "Shaddai," wat Al-voldoende betekent. "Ik ben de Almachtige God" betekent "Ik ben de Al-voldoende God." Onze vraag, daarom, komt hier op neer: "Waar in het Oude Testament vinden we het eerste gebruik van het woord Almachtige?" Wanneer we dat vinden zullen we ontdekken dat een compleet nieuwe waarheid onder onze aandacht wordt gebracht.

Alles tezamen wordt het woord 48 maal gebruikt, maar ze zijn niet allemaal gelijkelijk doorheen de Hebreeuwse Schrift verspreid. In slechts twee boeken komt het woord meer dan twee maal voor, namelijk in Genesis, waar het zes maal voorkomt, en in Job, waar het, opmerkelijk, niet minder dan één en dertig maal voorkomt. Ja, het is aan Job, onder al zijn beproevingen en lijden, dat God het

vaakst gepresenteerd wordt als Degene Die al-voldoende is. Leert ons dat niet dat beproevingen en lijden ons opgelegd worden opdat God, in al Zijn voldoendheid, ten volle gewaardeerd kan worden? En dat wij, in al onze wanhoop, ons volledig tot Hem kunnen richten en zoals Paulus mogen gaan leren dat Zijn genade voor ons voldoende is? Zijn niet alle ervaringen van dit leven ons gegund opdat wij mogen groeien in een diepere waardering van God? Is het niet opdat wij, zoals Job, kunnen gaan zeggen: "Met een horend oor hoorde ik U, en nu ziet mijn oog U" (Job 42:5). Dit was het hoogtepunt van Jobs ervaring en het gevolg was dat hij van zichzelf begon te walgen en dat hij zich in stof en as bekeerde, waarop God hem zegende door hem twee maal zoveel te geven als hij tevoren had.

Maar laten we nu snel terug gaan naar het eerste voorval van het woord Almachtige - Voldoende (Shaddai). Het komt voor in Genesis 17:1, waar God aan Abram verschijnt en zegt: "Ik ben de Almachtige God. Wandel voor Mij en wees perfect"(vertaling uit de KJAV) - "Ik ben El, De Voldoende! Wandel voor Mijn aangezicht en word smetteloos".(SW)

Dit is een opmerkelijke uitspraak, zeker wanneer we ons bewust zijn dat de mensheid al ruim 3.000 jaren op deze aarde was geweest voordat God één van hen terzijde stelde en Zichzelf voor het eerst introduceerde als "De Voldoende." (Dit aantal van 3.000 jaren is gebaseerd op de leeftijden van de aartsvaders zoals die in de Septuagint Vertaling van Genesis 5 en Genesis 11 zijn gegeven en naar voren gebracht in de - Engelstalige - Concordante Vertaling - de Hebreeuwse tekst spreekt van ruim 2.000 jaren).

Laten we dan kijken naar een paar van de omstandigheden rondom het leven van Abram en zien waarom dit bijzondere moment koos om Zichzelf op deze wijze aan de mensheid voor te stellen.

Abram, of Abraham, is een van de echt grote figuren van de Schrift; maar hij was niet groot omdat hij in zichzelf staat was grote dingen te doen, maar groot omdat God hem zo maakte.

Hij was het tot wie God zei: "En Ik zal jou tot een grote natie maken en Ik zal jou zegenen en Ik zal jouw naam groot maken. En word een zegen!" (Gen. 12:2). Het was hij van wie de Schrift verklaart dat hij in God geloofde en dat God het hem als gerechtigheid toerekende [Gen. 15:6].

Deze waarheid is zo belangrijk dat ze in drie aparte plaatsen in de Griekse Schrift overgeleverd wordt. Twee maal wordt het door Paulus en één maal door Jakobus voor ons opgemerkt. Paulus stelt het voor in zowel Zijn brief aan de Romeinen als in zijn brief aan de Galaten, en in elk van deze twee gevallen wordt duidelijk gemaakt dat het niet alleen voor Abraham werd geschreven, maar dat het, ook, op een vreemde wijze, een toepassing heeft op anderen (inclusief onszelf) als zij hetzelfde soort geloof hebben dat Abraham had.

De relevante passages zijn Romeinen 4:16-25 en Galaten 3:5-9. In Romeinen wordt gesteld: "Nu werd dit niet vanwege hem alleen geschreven, dat het aan hem wordt toegerekend, maar ook vanwege ons, aan wie het op punt staat toegerekend te worden, aan die geloven in Die Jezus, onze Heer, wekt vanuit doden" (Rom.

4:23,24), terwijl in Galaten wordt bevestigd: "die vanuit geloof zijn gezegend worden, samen met de gelovige Abraham" (Gal. 3:9).

Om te zien wat deze uitspraken betekenen, moeten we een paar van Abrahams ervaringen onderzoeken, in het bijzonder die welke verband houden met zijn geloof in God. We zullen dan leren waarom God Zichzelf aan hem onthulde als de Al-voldoende, en zo zien hoe dit ook op ons van toepassing is. Laten we daarom niet aarzelen in de Hebreeuwse Schrift te graven en zien wat zij ons over Abraham te vertellen hebben.

We vinden hem vroeg in het schriftuurlijk verhaal, tussen de elfde en vijf en twintigste hoofdstukken van het eerste boek, Genesis. We ontmoeten hem op de leeftijd van vijf en zeventig en hij sterft op de leeftijd van honderd en vijf en zeventig. Dus het deel van zijn leven dat in de Schrift geportretteerd wordt is precies honderd jaren, en van die honderd jaren zijn de eerste vijf en twintig zonder twijfel de meest gewichtige, omdat ze het fundament leggen voor alles wat volgde.

Wanneer we voor het eerst aan hem voorgesteld worden wordt hij Abram genoemd en leeft hij in de oude stad Ur in Chaldea of Mesopotamië. In die tijd was Ur de meest schitterende stad in de hele wereld, een centrum van industrie, landbouw en scheepvaart in een land van immense vruchtbaarheid en weelde. Maar het was ook een heidense stad, met vele goden en godinnen. De hoofdgod van Ur was Sin, de maangod, wiens vrouw Ningal, of Nina, degene was waarnaar de stad Nineveh werd genoemd.

Zo hebben we de achtergrond van Abrahams vroege leven en opvoeding, een stad van weelde en welvaart, verbonden met dat wat altijd samen gaat met werelds fortuin, namelijk valse aanbidding. Dat Abraham zelf er door was aangetast kan nauwelijks betwijfeld worden, want Jozua vertelt ons: "Zo zegt JAHWEH, Elohim van Israel. Aan de overzijde van de stroom verbleven jullie vaders van de aion, Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor, en zij dienen andere elohim" (Jozua 24:2). Zelfs nadat Abraham was weggeroepen van Ur, gingen zijn familieleden in het oosten door met het aanbidden van afgoden, want in de tijd van zijn achterneef Laban vinden we Rachel, Labans dochter, problemen veroorzaken door het stelen en verbergen van haar vaders goden [Gen. 31:30-35].

Het kan als een schok overkomen als je je bewust wordt dat de directe lijn van afstamming van Adam, die smetteloos was gehouden tot aan de tijd van Noach [Gen. 6:9], nu besmet was geworden door afgoderij. Was er in die tijd in de wereld enig rechtvaardig, God-vrezend mens? Zou het niet waar zijn, zoals de Psalmist vele jaren later schreef: "De dwaas zegt in zijn hart: "Er is geen Elohim." Zij zijn corrupt, zij hebben gruwelijke daden. Er is niemand die goed doet. JAHWEH staart uit de hemelen op de zonen van de mensheid om te zien of er iemand verstandig handelt, die Elohim zoekt. Het al heeft zich gezamenlijk afgekeerd, zij zijn verwend. Er is niemand die goed doet, zelfs niet één!" (Psalm 14:1-3). Deze passage werd later door Paulus geciteerd in zijn Romeinenbrief als hij de algemene zondigheid van de mensheid opsomt en de daaruit volgende ijdelheid en onbekwaamheid van menselijk streven. Kan dit niet in het bijzonder waar zijn geweest in Abrams tijd?

Het was eerder van Noach gezegd dat hij een rechtvaardig mens was, smetteloos in zijn geslacht, en dat hij wandelde met God. Van heel de mensheid was hij de enige van wie dit op dat moment gezegd kon worden; het was voor niemand anders waar, want allen, behalve hij en zijn familie, werden vanwege hun boosaardigheid vernietigd. Maar wat van Noach gezegd werd kon niet van Terach gezegd worden, Abrams vader, en als het niet van hem gezegd kon worden, waar was er een mens die niet door afgoderij aangetast was?

Het platte feit is dat de mensheid, wanneer de levendmakende Geest van God niet inwoont, al snel buitengewoon zondig wordt vanwege de overheersing van het vlees. Paulus zei: "omdat namelijk de gezindheid van het vlees vijandschap tot in God is, want aan de wet van God wordt het niet onderschikt, want het kan dat ook niet. En zij, in het vlees zijnde, kunnen God niet behagen" (Rom. 8:7,8). Hij is zich bewust dat het goede in hem geen woning maakt, dat wil zeggen, in zijn vlees [Rom. 7:18]. Jeremia vertelt ons: "Het hart is slinkser dan al het andere. En is het dodelijk ziek, wie zal het kennen?" (Jer. 17:9).

De neiging van de mensheid is van nature gericht op boosaardigheid, want de dood heerst over allen. Nadat het ras al 2.000 jaren had bestaan (geteld vanuit de Septuagint), en meer dan voldoende gelegenheid had gehad om zichzelf te bewijzen, zag God dat de boosaardigheid van de mense zó groot was en de gedachten van hun harten zó kwaad waren, dat Hij besloot de aion tot een einde te brengen met een zondvloed die allen zou vernietigen, behalve de ene familie van Noach. Noach en zijn zonen werden bewaard om het ras voort te zetten, niet omdat het ras een tweede kans verdiende, maar omdat Gods doelstelling nog steeds een mensheid nodig had; de zondvloed was het vehikel waarin Zijn Zoon zou komen om Zijn leven te geven voor het universum. Nee, in plaats van dat de mensheid een tweede kans verdiende was de zondvloed Gods oordeel er over. Hier toonde Hij eenvoudig aan dat alle inspanningen van de mens alleen leidden tot ijdelheid en vernietiging; ja, de mensheid was zo boosaardig dat het preken van Noach geen bekeerlingen kon maken. Noach was een uitroeper van rechtvaardigheid te midden van een wereld van ongerechtigheid.

Deel 6 - De Al-voldoendheid van God (2)

Zoals reeds aangeduid in het voorafgaande artikel in deze serie, gaf God de mensheid een nieuwe start met Noach, voor hem de opdrachten herhalend die Hij oorspronkelijk aan Adam had gegeven [Gen. 1:28 en Gen 9:1]. Maar het werd al snel duidelijk dat de ongerechtigheid al weer overvloedig aanwezig was, en bij de toren van Babel verspreidde God de mensheid en verwarde Hij hun talen om hen te beperken. En nog werden dingen erger en tegen de tijd dat we bij Terach en Abram aankomen was de mensheid weer vrijwel net zo slecht als ze in de dagen van Noach was. Dit wordt getoond door het feit dat, toen God besloot om Sodom en Gomorrah te verwoesten vanwege hun boosaardigheid, alleen Lot en zijn twee dochters gered werden, omdanks de belofte aan Abraham dat de stad gespaard zou worden als er slechts tien rechtvaardige mensen binnen haar muren gevonden konden worden. Maar net als Noach had Lot geen bekeerlingen.

Steeds weer vinden we de mensheid zich richten naar afgoderij en boosaardigheid wanneer God Zijn terughoudende invloed terugtrekt. Zelfs Israel, de afstammelingen van Abraham, viel vele malen terug naar de afgoderij van hun voorvaders en moest God ze kastijden. De hheidense natiën zijn niet beter. In dit alles vinden we dat de geschiedenis zich voortdurend herhaalt. De ongerechtigheid van de Amalekieten, de boosaardigheid van Nineveh, het ongeloof en de perversiteit van de generatie die leefde ten tijd van de eerste komst van de Heer, de boosaardigheid en het geweld van de eindtijd van deze aion die we nu zien en

die wordt vergeleken met de dagen van Noach, en de rebellie die onder de mensheid zal uitbreken aan het einde van het millennium wanneer de Tegenstander voor korte tijd wordt losgelaten en de terughouding van de rechtvaardige heerschappij wordt weggenomen, al deze zijn bewijzen van de onlosmakelijke onrechtvaardigheid van de mensheid, die het voor wat dan ook in het vlees onmogelijk maakt God een genoegen te doen. Zelfs de rechtvaardige heerschappij van Christus verandert de onlosmakelijke neigingen van de mensheid niet; ze onderdrukt ze alleen maar. Alleen een nieuwe schepping kan ze veranderen.

En daarom veronderstellen we dat toen Abram geroepen werd, er niemand rechtvaardig was, nee, echt niemand, zelfs Abram niet. Hij was net als de rest, maar God verscheen aan hem in Ur der Chaldeeën en gaf hem opdracht zijn huis te verlaten en uit te gaan naar een land dat God hem zou tonen. En Abram, een afgodendienaar, gehoorzaamde de stem van enig ware God. Zo is de superioriteit van de kracht van God boven die van de afgoden die Abram en zijn metgezellen aanbaden. Vanaf dan zou Abram alleen de God aanbidden die Zich naar hem boog en hem uitkoos om de God van Abraham genoemd te worden.

In Genesis 12 vinden we Abram in de leeftijd van 75 en zich naar het land Kanaän begevend, vergezeld door Saraï, zijn vrouw, en zijn neef Lot. Maar de dingen werden niet direct gemakkelijk voor hem gemaakt. Eerst was er de tegenstand van de daar geboren inwoners, want we lezen dat de Kanaänieten nog steeds in het land verbleven [Gen. 12:6]. Ten tweede was er een hongersnood in het land (vers 10), en deze was zo zwaar dat het Abram dwong hulp te zoeken in Egypte. Kennelijk was hij zich er niet van bewust dat toen God hem het land gaf, Hij hem alles gaf wat er in was en dat omvatte ook de hongersnood. Abram had moeten blijven waar hij was en God vertrouwen dat Hij zou voorzien. Maar God had Zich nog niet aan Abram onthuld als de Al-voldoende, en Abram vertrouwde op zijn eigen oordeel.

Dit is de eerste keer dat Egypte in de Schrift wordt genoemd, en wat voor een gebeurtenisrijk incident zou dit blijken te zijn. Geheel buiten het feit om dat Abram, door op zichzelf te vertrouwen, in de problemen kwam en de tussenkomst van God nodig had om hem te verlossen, was het mogelijk tijdens zijn bijwonen in Egypte dat Saraï de diensten van Hagar verkreeg, haar Egyptische dienstmeid, die de moeder van Ishmael zou worden en daarmee ook de moeder van alle Arabieren. En de gevolgen hiervan zijn vandaag nog waar te nemen in de vijandschap van de Arabische staten tegen Israël.

Ten derde was er het probleem binnen zijn eigen familie - het scheiden van Lot dat leidde tot een voortdurende strijd tussen hun respectievelijke herders, zodat Abram het wenselijk achtte dat zij uit elkaar zouden gaan. Dit werd gevolgd door een soort stammenoorlog in het land, waarin Lot gevangen werd genomen en Abram en diens dienaren met kracht uitgingen om hem te bevrijden.

En ten vierde was er de twijfel in zichzelf over de vraag of God in staat was Zijn belofte te vervullen. Of had Hij soms een beetje hulp van Abram nodig op basis van het hedendaagse populaire idee: "God helpt hen die zichzelf helpen"? Abram was door God verzekerd geworden dat een die uit hemzelf geboren zou worden zijn

erfgenaam zou zijn. Maar toen rees de vraag: Was Saraï soms te oud? Ze namen beiden aan dat dit zo was en nadat zij tien jaar in Kanaän hadden gewoond besloot Saraï dat er iets aan gedaan moest worden, en zij gaf haar Egyptische dienstmeid Hagar aan Abram als vrouw. Als gevolg van deze misverstane inspanning om God te helpen werd Ishmael geboren en er valt niet aan te twijfelen dat gedurende de volgende dertien jaren Ishmael opgroeide als Abrams zoon, en in Abrams denken was hij de erfgenaam van de belofte. Denk er aan dat Abraham later tot God zei: "O, dat Ishmael voor Uw aangezicht moge leven!" (Gen. 17:18).

Het laatste vers van Genesis 16 vertelt ons dat Abram 86 jaren oud was toen Ishmael werd geboren, en het eerste vers van het volgende hoofdstuk vertelt ons dat hij 99 jaren oud was toen God aan hem verscheen en Zichzelf introduceerde als de God Die Al-voldoende is: "Ik ben El, De Voldoende! Wandel voor Mijn aangezicht en word smetteloos."

Wat is de betekenis hiervan? Wat is de reden er voor? De volgende paar verzen geven het antwoord. God neemt nu de regie over en gaat Abram laten zien dat Hij al-voldoende is in Zichzelf om Zijn beloften te houden, hoe moeilijk en zelfs onmogelijk ze in menselijke ogen schijnen te zijn. Zeven maal in de volgende paar verzen vertelt God aan Abram wat Hij doet of gaat doen, en al wat van Abram wordt verlangd is dat hij zou geloven, meer niet. De Al-voldoende God zal hem boven mate vruchtbaar maken en daarbij passend zal zijn naam vanaf dan Abraham zijn, want God zei: "En jouw naam zal niet langer Abram genoemd worden. Jouw naam wordt Abraham, want Ik maak jou tot vader van een menigte van natiën" (Gen. 17:5). Abram betekent "verhoogde vader." Abraham betekent "verhoogde vader van een menigte."

Maar God dan vroeg Abraham om iets te doen dat nogal bijzonder was; Hij vroeg hem om zichzelf te besnijden en bedong dat alle mannelijke kinderen van zijn zaad ook besneden zouden worden. En dit zou het teken zijn van het verbond dat God met hem maakte. En hoe is dit verbond een teken? Hoe kon dit bijzondere ritueel een bevestiging van een verbond zijn?

Het kan maar op één manier; dit is door aan te duiden dat het vlees niets kan bereiken. Het wegwerpen van een deel van het vlees stond symbool voor de waardeloosheid van heel het vlees om iets te bereiken dat God verlangde. Het vlees kon alleen Ishmael voortbrengen, een zoon die onontkoombaar onderschikt zou zijn aan de slavernij dan het vlees - Ishmael was de zoon van de slavin. Maar God kon een Izaäk verkrijgen, een zoon die in het geheel niet onderschikt zou zijn aan slavernij - de zoon van een vrije. Dit is allemaal allegorisch, zoals Paulus vertelde aan de Galaten. Het is waar dat in alles wat de mensheid bewerkt, het vlees alleen dat kan produceren wat onderschikt is aan de slavernij van de zonde, want zonde is nu een aangeboren deel van het vlees; maar God kan, werkend door het vlees, voortbrengen wat vrij is van al dit soort slavernij en daarom aangenaam voor Hemzelf. Dit principe is vandaag net zo waar als dat het was in de dagen van Abraham.

En Abraham kwam tenslotte tot de erkenning hiervan, zoals we zien wanneer het verhaal wordt voortgezet. In Genesis 17:15 zien we dat God Saraï's naam verandert in Sara en aan Abraham een zoon van haar belooft. Abrahams onmiddellijke reactie

was om op zijn gezicht te vallen, te lachen en in zijn hart zeggen: "Zal aan zoon van honderd jaren nog geboren worden? En als Sarah negentig jaren oud is, zal zij nog baren?" (Gen. 17:17). Hij was nog een beetje onzeker en zei tot God: "O, dat Ishmael voor Uw aangezicht moge leven!" (Gen. 17:18). Maar God herhaalde Zijn eerdere uitspraak en zei: "Toch zal Sarah, jouw vrouw, voor jou een zoon baren, en jij noemt zijn naam Izaäk. En Ik richt Mijn verbond met hem op, tot een eeuwig verbond, met zijn zaad na hem" (Gen. 17:19). En dan, na een troostend woord voor Abraham met betrekking tot Ishmael, benadrukt God voor de derde maal het verbond dat Hij met Izaäk zou vestigen, door te herhalen dat Sara het volgend jaar voor hem een zoon zou baren.

We merken de verandering op van naam van Sarai naar Sara door middel van de Hebreeuwse letter die overeenkomt met onze letter 'h' (wordt in het Nederlands weggelaten). Het is dezelfde letter die ingevoegd werd in Abrams naam om die in Abraham te veranderen; in beide gevallen de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet (vijf is het getal van genade). Van eenvoudig iemand te zijn die in hoge achting werd gehouden, wordt ze nu een Vorstin, een moeder van natiën. Twee maal meer in het volgende hoofdstuk zou de Heer de belofte over Sara herhalen, het tot vijf maal in totaal makend - drie maal aan Abraham alleen en twee maal aan Abraham binnen het gehoor van Sara. Abraham had gelachen en Sara had gelachen, beiden in ongelof, maar God daagde hen beide uit met een onderzoekende vraag: "Is dit een zaak die voor JAHWEH te wonderlijk is?" (Gen. 18:14).

God zou hun lachen uit ongelof veranderen in een lachen uit blijdschap door hen een zoon te geven wiens naam zou zijn "Lach-veroorzaker," want dat is de letterlijke betekenis van Izaäk. Maar om dit te kunnen laten gebeuren moest Abraham God aanvaarden als de Al-voldoende, Degene Die alles zonder enige hulp van buiten zou bereiken. En dit is exact wat Paulus onder onze aandacht brengt in Romeinen 4, wanneer hij van deze episode in Abrahams leven spreekt. Beginnend in vers 16 lezen we:

"16 Vanwege dit is het vanuit geloof, opdat het overeenkomstig is met genade, dat de belofte bevestigd wordt voor ál het zaad, niet alleen voor degene vanuit de wet, maar ook voor degene vanuit het geloof van Abraham, die vader is van ons allen,

17 zoals het is geschreven: "Tot vader van vele natiën heb Ik jou geplaatst," ten aanschouwen waarvan hij God gelooft, Die de doden levend maakt en de niet zijnde dingen als zijnde roept,

18 die, naast hoop op hoop, gelooft in het hem vader van vele natiën worden, overeenkomstig het uitgesproken zijnde: "Zo zal jouw °zaad zijn."

19 En niet zwak zijnde in het geloof, beschouwt hij zijn lichaam reeds verstorven zijnde (hij was ongeveer honderd jaar) en de doding van de moederschoot van Sara.

20 Maar aan de belofte van God werd niet getwijfeld in het ongelof, maar hij werd bij machte gemaakt in het geloof, heerlijkheid aan God gevend,

21 ook ten volle verzekerd zijnde dat wat Hij heeft beloofd, Hij ook machtig is te doen.

22 Daarom ook wordt het hem tot rechtvaardigheid toegerekend."
(Rom. 4:16-21)

God had tot Abram gezegd: "Ik ben El, De Voldoende! Wandel voor Mijn aangezicht en word smetteloos." Abram, zijn naam nu veranderd in Abraham, geloofde en vertrouwde God in blind vertrouwen en door dat te doen werd hij de vader van allen die geloven.

Wat is dit een heerlijke titel, de vader van allen die geloven! In een wereld vol van afgoderij steekt Abraham uit als degene die geloofde. Maar deze titel brengt nog meer over dan dit. Abel geloofde God, Henoch geloofde God, Noach geloofde God. Al dezen staan vóór Abraham in de lijst van geloofspersonen in Hebreeën 11. Waarom is dan geen van dezen de vader van allen die geloven? Het antwoord komt uit het feit dat aan geen van deze God Zich voorstelde als de Al-voldoende God. Aan Noach, bijvoorbeeld, stelde Hij Zich niet op die manier voor. Als Hij dat had gedaan zou Hij de ark aan Noach geleverd hebben. In plaats daarvan werd Noach aangemoedigd te geloven dat hij heel wat zelf te doen had om zijn redding veilig te stellen. Hij moest de ark bouwen, wat aanzienlijk veel tijd nam en veel werk kostte. Maar aan Abraham stelde Hij Zich voor als de God Die volstaat - de God Die bereid is alles te doen, zelfs tot en met het levendmaken van de doden en tot stand roepen wat niet is alsof het was. En het is omdat Abraham zulk een God geloofde dat hij de vader is van allen die geloven.

Met andere woorden, een nieuw concept is geïntroduceerd geworden in het geloven. Het is niet langer een geval van "God helpt hen die zichzelf helpen," maar "God helpt hen die zichzelf niet kunnen helpen." En er is niemand die zichzelf kan helpen, want het groot totaal van menselijke inspanning is slechts "ijdelheid." En zulk een geloof levert de basis voor een rechtvaardig houden.

Maar het werd niet geschreven vanwege Abraham alleen dat rechtvaardigheid aan hem toegerekend wordt, "maar ook vanwege ons, aan wie het op punt staat toegerekend te worden, aan die geloven in Die Jezus, onze Heer, wekt vanuit doden, Die werd overgeleverd vanwege onze misstappen en werd gewekt vanwege onze rechtvaardiging. Dan gerechtvaardigd wordend vanuit geloof, zullen wij vrede hebben naar God, door onze Heer, Jezus Christus" (Rom. 4:24-5:1).

Het evangelie van de al-voldoendheid van God werd tevoren aan Abraham gepreekt, zodat hij zou erkennen dat de uitwerking van Gods beloften alleen van Hem afhankelijk is en God onthult Zichzelf aan ons op precies dezelfde manier door Zijn apostel Paulus. Zegt Paulus niet in 2 Korinthe 5...

"Want de liefde van Christus dringt ons, dit oordelend: dat één ten behoeve van allen stierf, dus stierven de allen. En Hij stierf ten behoeve van allen, opdat die leven niet meer voor zichzelf zouden leven, maar ten behoeve van de voor hen stervende en gewekt wordende, zodat wij, vanaf nu, niemand waargenomen hebben overeenkomstig het vlees. En indien wij Christus ook overeenkomstig het vlees gekend hebben, kennen wij Hem nu niet meer zo."
(2 Kor. 5:14-16)

Het vlees wordt terzijde geworpen, zoals God, in het beeld van de besnijding, aan Abraham toonde. "En indien wij Christus ook overeenkomstig het vlees gekend hebben, kennen wij Hem nu niet meer zo." Waarom? Omdat Christus Zijn vlees heeft overgegeven op Golgotha. "Zodat: indien iemand in Christus is, die is een

nieuwe schepping" (2 Kor. 5:17). Op dit punt vragen we: Wie is de schepper van de nieuwe schepping? Natuurlijk is het God. Hij is de Schepper van de nieuwe, net zoals Hij de Schepper van de oude was. Heeft de mensheid iets in de brengen in haar eigen schepping? Hebben we in het ons opnieuw scheppen ook maar iets te zeggen? "Zodat: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping. De dingen van de begintijd gingen voorbij. Neem waar, nieuwe dingen zijn geworden! Maar **het al is vanuit God**, Die ons tot Zichzelf verzoent door Christus en aan ons de bediening van de verzoening geeft" (2 Kor. 5:17,18).

"Maar het al is uit God" zegt Paulus. "Ik ben de God Die volstaat," zei God tot Abraham. Kunnen we het geestelijke feit aanvaarden dat in onze redding en in onze levens alles uit God is, en niet proberen de compleetheid van Zijn werk te overspelen door te proberen een weinig van onze eigen inspanningen toe te voegen?

Augustus Toplady^{*1)} vatte de positie samen toen hij schreef:

"Niet de werken van mijn handen,
kunnen de eisen van de wet vervullen;
Kon mijn vuur geen respijt kennen,
konden mijn tranen voor altijd vloeien,
al mijn zonden zouden niet verzoend kunnen zijn:
U moet redden en U alleen.

Met mijn handen breng ik niets,
ik hou mij alleen maar aan Uw kruis vast;
naakt kom ik naar U om gekleed te worden.
hulpeloos zie ik naar U op voor genade."

Ook Paulus somde het op toen hij aan de Efeziërs schreef:

"Want in de genade zijn jullie geredden, door geloof, en dit niet vanuit jullie zelf; het is het naderingsgeschenk van God, niet vanuit werken, opdat niemand zich zou beroemen. Want wij zijn van Hem, een maaksel dat geschapen wordt in Christus Jezus voor goede werken die God van tevoren gereed maakt, opdat wij in hen zouden wandelen."
(Efe. 2:8-10)

"Wandel voor mijn aangezicht en wordt smetteloos" zei God tot Abraham, "opdat wij heiligen en smettelozen zijn voor Zijn aangezicht," schreef Paulus (Efe. 1:4). Laat dit voor altijd onze houding zijn tegenover God, zodat wij Hem erkennen als de Ene Die Voldoende is, alsook Degene Die Voorziet, want alles is uit Hem.

**1) - Augustus Montague Toplady (4 november 1740 - 11 augustus 1778) was een Anglicaanse geestelijke en liederen schrijver.*

Deel 7 - Van Abram naar Abraham

In deze serie van studies wordt verondersteld dat de werkelijke reden voor de schepping van de mensheid was dat ze mocht voorzien in een vorm waarin het voor onze Heer mogelijk zou zijn om te komen en Zijn leven te geven voor het universum.

Dat is waarom de mens gemaakt werd in het Beeld en de gelijkenis van God - opdat Jezus kon komen in het uiterlijk van een mens en nog steeds herkend kon worden als de Zoon van God. Zowel Petrus als Nathaniël getuigden van dit feit [Matt. 16:16; Joh. 1:49]. De mensheid werd geschapen om het vehikel te leveren, namelijk het vlees, waarin de dood werkzaam kon zijn. Maar waarom was dit nodig? Omdat er voorafgaande aan de schepping van de mensheid er een rebellie tegen God was geweest onder Zijn hogere schepselen - Zijn eerste schepping - de bewoners van de hemelse gebieden. Hoe weten we dit? Hoe weten we dat er een rebellie was geweest onder de hemelingen?

(1) Omdat ons in Efeze 6 wordt verteld dat onze tegenstanders niet bloed en vlees zijn, maar dat we worstelen "tegen de overheden, tegen de autoriteiten, tegen de wereldkrachten van deze duisternis, tegen de geestelijke dingen van de boosaardigheid in de ophemelsen."

(2) Omdat ons in Kolossenzen 1:20 wordt verteld dat het verzoeningswerk, bereikt door het bloed van Christus' kruis, net zo goed hen in de hemelen als hen op de aarde moet omvatten.

(3) Omdat er *nieuwe* hemelen moeten zijn alsook een *nieuwe* aarde, en de schepping van *nieuwe* hemelen zou onnodig zijn als de oorspronkelijke hemelen onaangetast zou zijn.

(4) Omdat ons wordt verteld dat de oorspronkelijke schepping van de hemelen en aarde gevolgd werd door een duisternis die vergezeld werd door chaos en leegstand [Gen. 1:2], en dit was voordat de mens ten tonele verscheen.

(5) Omdat ons wordt verteld dat het Lammetje geslacht werd vóór de neerwerping van de wereld (kosmos), en dit was opnieuw vóór de mens werd geschapen. Daarom was het geslachte Lammetje een factor in Gods doelstelling voordat de mensheid verscheen. En de mensheid was, in feite, het middel dat geschapen werd waarmee het figuurlijke Lammetje geslacht kon worden.

Maar het werd al snel helder dat de mensheid op eigen kracht niets kon bereiken, De eerste generatie vanaf Adam leverde hier een duidelijk bewijs van - Eva's eerstgeborene liet zien moordenaar te zijn en typeerde daarmee heel de mensheid, die liever de Redder zou doden dan Hem toejuichen. We hebben al het falen van de mensheid tot aan de zondvloed getraceerd, toen die vrijwel geheel werd vernietigd - zo volledig was Gods oordeel er tegen; en verder tot aan de tijd van Abram, toen ze opnieuw in een afgodische toestand was. Maar we hebben ook gezien hoe God met Abram, vertegenwoordiger van een afgodische mensheid, Zijn positie voor de mensheid innam (en daarmee voor heel de mensheid) en verklaarde: "Ik ben El, de Al-voldoende." En Abraham geloofde God en werd tot vader van allen die geloven, de eerste in een geheel nieuw concept van geloven, de eerste die geloofde dat ALLES UIT GOD is.

De les van de mensheid leert ons dat de mensheid volkomen onbekwaam was zichzelf te redden, laat staan de Redder van het universum te leveren voor welk doel ze geschapen was geworden. Dit is vanwege de onlosmakelijke aard van het vlees welke een vorm van schepping is die bijzonder passend is voor het lijden van de dood. Toch is juist dit kenmerk, dat haar eigen kracht voorkomt om een bruikbare dienst voor God te verrichten, hetgene dat God in feite gebruikt om Zijn doel te vervullen. God kan niet gedwarsboemd worden. Hij doet niets tevergeefs. Hij schiep de mensheid als een instrument voor Zijn gebruik en er zal van dat instrument volop gebruik gemaakt worden. Hoewel duizenden jaren voorbij kunnen gaan, tijden waarin mensen tevergeefs onder zichzelf een Redder zoeken, zou God uiteindelijk Degene leveren Die als het zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen. De God Die voldoende is brengt in de mensheid Degene voort Die door Izaäk werd uitgebeeld en vormt daarmee het verdriet van het universum om tot lachen. De mensheid bevestigde, in de persoon van de maagd Maria, alleen maar de vorm waarin die Redder zou komen.

Er zijn veel oprechte mensen die stellen gelovig te zijn, maar toch eerbied betonen aan de maagd Maria. Dit is zeker misplaatste aanbidding. Maria verklaarde zelf dat ze alleen gezegend was omdat ze het voorrecht had gekregen om moeder te zijn

van de beloofde Messias. Zij was degene die door God was gekozen om Hem in de wereld te brengen en Hem te voorzien van Zijn lichaam van vlees, maar Zijn Vader was God. Hij was verwekt door de Geest van God, niet door een man. De wijdverspreide verering van een vrouw benadrukt alleen maar het feit van het menselijk onvermogen. Maria was gezegend (blij) in de rol die ze was geroepen om te spelen; maar om haar nu te verhogen naar een plaats van verering betekent dat we de al-voldoendheid van God ontkennen Die alleen kon voorzien in het Lam dat de zonde weg zou nemen.

Ja, het was God, "Zijn Zoon zegend in gelijkenis van vlees van zonde en aangaande de zonde, de zonde in het vlees" (Rom. 8:3). Het is God Die (om de Griekse aorist tijdsvorm te gebruiken die geen tijd in acht neemt) "heeft de wereld zo lief, dat Hij Zijn Zoon, de enigverwekte, geeft" (Joh. 3:16). Het is God Die "beveelt Zijn liefde tot in ons aan, ziende dat, toen wij nog zondaars waren, Christus ten behoeve van ons stierf" (Rom. 5:8). Maar Christus was volkomen gehoorzaam aan de wil van God. Hij nam de vorm van een slaaf aan en kwam in de gelijkenis van de mensen en "in Zijn manier van doen gevonden wordend als een mens" (Filip. 2:7).

Jezus noemde Zichzelf regelmatig "de Zoon van de mensheid." Hij was een mens in de volste zin van het woord [1 Kor. 15:47; 1 Tim. 2:5]. Hij had alle gevoelens van de mensheid en kon meevoelen met hun zwakheden [Hebr. 4:15]. Hij kon honger hebben [Matt. 4:2], vermoeid zijn [Joh. 4:6], lijden ervaren [Matt. 16:21] en huilen in medeleven met het lijden van anderen [Joh. 11:35]. Hij had onderwijs nodig, want in feite leerde Hij gehoorzaamheid doordat Hij leed [Hebr. 5:8]. Net als Adam kon Hij beproefd worden door de Tegenstander en als Hij zonder zonde door de beproeving heen kwam was dit niet vanwege enige superioriteit van Zijn vlees, maar gewoon omdat Zijn vlees volkomen overheerst werd door Zijn Gees, die Hij van God had ontvangen.

En toch, hoewel Jezus een leven in het vlees leefde dat volkomen zonder zonde was, verheerlijkt dit niet het vlees maar verheerlijkt het veeleer God Die in Hem werkzaam was. Regelmatig zei Jezus dat Hij niets vanuit Zichzelf kon doen, maar alleen de werken van Zijn Vader. Zelfs in het uur van Zijn grootste beproeving verheerlijkte Hij God door de aard van de dood die Hij zou sterven [Joh. 12:27-33].

Met de kruisiging van Christus vervulde het vlees de hoofdtaak waarvoor het geschapen was. Het is het lot van het vlees om gekruisigd te worden, gedood, afgedankt. "Maar die van Christus Jezus zijn kruisigen het vlees, samen met de passies en de begeerten" (Gal. 5:24). Het ritueel van besnijdenis betekende de verwerping van het vlees als zijnde onmachtig; de Joden, met de perversiteit van de mensheid, lazen het teken verkeerd en beschouwden het als een symbool van fysieke superioriteit. Hoe kan een vermindering ooit een verbetering zijn? Zij die het vlees verheerlijken zijn vijanden van het kruis van Christus. Paulus had geen vertrouwen in het vlees, maar keer veeleer er naar en naar haar schijnbare prestaties en voordelen als iets dat afgedankt moet worden en behandeld als vuilnis, opdat hij Christus zou winnen en in Hem gevonden worden (zie Filip. 3:1-16).

Wat dan zou onze houding ten opzichte van het vlees moeten zijn? We zouden het moeten beschouwen als niets dan een tijdelijk aarden voorwerp, dat afgedankt zal worden in de dag wanneer Christus ons tot Zichzelf zal roepen en ons als Hemzelf zal maken, opdat wij aan allen in de hemelse gewesten de allesoverstijgende rijkdommen zullen tonen van de God Die Al-voldoende is.

Het is alleen wanneer we in zulk een God zullen geloven is het dat we groeien in een diepere bewustwording van Hem, iets waar Paulus' brieven voortdurend op aandringen. Wanneer we aanvaarden dat ALLES UIT GOD is en weigeren Zijn macht van redding te overspelen door die te vermengen met menselijke inspanningen, dan kunnen we waarlijk net als Job zeggen: "Met een horend oor hoorde ik U, en nu ziet mijn oog U" (Job 42:5). Het evangelie is Gods kracht tot redding, gebaseerd op de verkondiging van het kruis van Christus, en produceert, wanneer echt aanvaard, lachen en vreugde in onze harten, want niets kan het tot verdriet omvormen.

Voor een ogenblik terug gaand naar de omstandigheden die Abraham omringden, is het van belang dat God Ishmaels naam koos, net als die van Izaäk. Ishmael betekent "God luistert;" Izaäk betekent "lachen voortbrengen." God gaf aan dat Hij het kreunen van Hagar had gehoord door het door haar verwachtte kind Ishmael te noemen; maar Zijn echte antwoord op haar kreunen lag in de lachen-voortbrengende Izaäk. Daarom is het waarom Hij haar terugstuurde naar haar meesteres (Gen. 16). Later zou Hij het kreunen aanhoren van een zwaar beproefd Israel en voorzag in een antwoord door Mozes te leveren, zodat zij allen samen zouden zingen: "JAH is mijn kracht en melodie, en Hij wordt voor mij tot redding, deze is mijn El" (Exo. 15:2). En vergis u niet, God heeft ook het kreunen gehoord van een verdrietig universum, een universum dat van Hem vervreemd is, een hele schepping die tot op heden samen kreunt en zwoegt. En Hij heeft voorzien in een antwoord, in de Ene Die zowel Izaäk als Mozes typeerden, een lach voortbrengende en verlossende Christus.

God wil dat al Zijn schepselen zichzelf verheugen. Hij wil dat ze lachen en zingen. Hij heeft geen genoegen in kreunen en tranen. Ja, Hij heeft beloofd alle tranen weg te vegen en dat wat ellende brengt volkomen weg te doen [Openb. 21:4]. Maar eerst hoort Hij het kreunen en gaat dan verder om de oorzaak van het kreunen weg te nemen. Hij staat de beproeving toe en levert dan het vervolg [1 Kor. 10:13]. Maar op een bepaalde manier levert hij eerst het vervolg, want alles was bedoeld vanaf het begin. Hoewel het waar is dat het Lammetje geslacht was vanaf de neerwerping van de wereld [Openb. 13:8], is het net zo waar dat het bloed van Christus *tevoren* gekend was als van een smetteloos en onbevlekt Lam [1 Petr. 1:20]. Gods doelstelling was in ieder facet en detail vanaf het prille begin gepland, en in geen enkele zin dan ook is enig deel er van een improvisatie om aan een noodgeval tegemoet te komen. Hij is de Ene "Die wat hierna komt vertelt vanaf het begin, en tevoren wat nog niet gedaan is, Die zegt: Mijn raad zal bevestigd worden en al Mijn verlangen zal Ik doen" (Jes. 46:10). Hij is "Die het al inwerkt overeenkomstig de raad van Zijn wil" (Efe. 1:11) en Die als doelstelling heeft "het al in de Christus samen te vatten, zowel de dingen in de hemelen als de dingen op de aarde" (Efe. 1:10) en "door Hem het al wederzijds te verzoenen tot in Hem, vrede makend door het bloed van Zijn kruis, door Hem, hetzij de dingen op de aarde, hetzij de dingen in de hemelen" (Kol. 1:20).

Wanneer de verzoening van allen compleet zal zijn, zal de blijdschap van het universum compleet zijn. Wanneer de doelstelling van de Al-voldoende God zijn voleinding zal hebben bereikt, en Hij Alles in allen is, zal ieder hart gevuld zijn met de ware lach die de lofprijzing en aanbidding vergezeld van Hem Die Allerhoogste is en Wiens naam Liefde is.

.....

Wij hebben de voor ons liggende studie de titel "Van Abram tot Abraham" gegeven, omdat we het belang van deze naamsverandering willen benadrukken. Het staat voor een keerpunt in Gods relaties met de mensheid, ja met de schepping als geheel. Het geeft het moment aan waarop God bepaalt een nieuwe en zeer belangrijke onthulling van Zichzelf te maken. Het markeert het punt waarop Hij een toegevoegde waarde aan geloven introduceert.

We mogen daarom terecht onszelf een belangrijke vraag stellen. Klasseren wij, als gelovigen, onszelf bij Abram of bij Abraham? Abram betekent "verhoogde vader," en op het eerste zicht mag dat een naam schijnen die groot respect waardig is, maar het was de mens-gegeven naam die hij in afgoderij droeg en die hij had tot aan het moment waarop God aan hem verscheen als de Al-voldoende. Op dat moment werd zijn naam veranderd in Abraham, wat "verhoogde vader van een menigte" betekent, en werd hij de vader van allen die geloven. Met welke naam verbinden wij onszelf? Want naar de mate waarin we zelf-heerlijkheid, zelf-rechtvaardigheid of zelf-inspanning introduceren in onze relatie met God, in die mate worden we afgodendienaren, want in die mate geven we eer aan het vlees. Dit was wat Abram deed. Paulus zegt: "Weet dus dat die vanuit geloof zijn, zonen van Abraham zijn" (Gal. 3:7).

Laten we niet terugvallen in de eerste categorie, maar laten we veeleer alle heerlijkheid aan God geven, het "zelf" volkomen verafschuwend, het vlees als dood beschouwend en dientengevolge waardeloos. Dan, God gelovend als de Al-voldoende, zullen we, als die van het geloof, samen met de gelovige Abraham gezegend worden. We zullen gezegend worden zoals Abraham gezegend was met de rechtvaardigheid van God, want dit wordt ons alleen toegerekend wanneer we geloven. "Dan gerechtvaardigd wordend vanuit geloof, zullen wij vrede hebben naar God, door onze Heer, Jezus Christus, door Wie wij ook, in het geloof, toegang hebben gehad tot in deze genade, in welke wij staan en roemen op de verwachting van de heerlijkheid van God" (Rom. 5:1,2).

Wij waren zondaren en net als de rest van de mensheid schoten we tekort aan de heerlijkheid van God. Hij, de Al-voldoende, redt ons van deze positie door Zijn eigen Zoon op te geven, en naar de mate waarin wij geloven in Hem Die onze Heer Jezus opwekte uit de doden, zo worden wij gerechtvaardigd. Laten we dan niet langer wandelen naar het vlees, maar naar de geest, en Gods Geest maat Zijn thuis in ons.

Laten wij dan, net als onze vader in het geloof, Abraham, wandelen voor God, Hem erkennend in alle dingen als de Al-voldoende, en de werken van het vlees terzijde werpen als waardeloos en afval. Zo zullen we heilig en smetteloos zijn in Zijn zicht en zo zullen we in onze levens, ook al zijn we nog steeds in het vlees, de

blijdschap en vrede vinden die komt met het geloven. Want niet langer schuldenaars zijnde, maar levend in overeenstemming met de geest, zullen we inderdaad weten dat we zonen van God zijn.

Moge God ons hiertoe zegenen en, in toevoeging aan de blijdschap en vrede, ons alle lachen en verheugen geven in de wetenschap dat Hij in ons werkzaam is om te willen en te werken ten behoeve van Zijn genoeg.

Deel 8 - Een unieke schatkist (1)

Bent u ooit in het bezit geweest van een schatkist? Een échte schatkist? Een kist met een geweldige weelde er in?

Wij hebben zo'n kist in gedachten. Het is een zeer opmerkelijke kist. Hij bestaat uit twee vrijwel gelijke delen, alsof hij door midden is gedeeld. Van buiten gezien lijkt hij niets bijzonders, maar wanneer hij geopend wordt blijkt de inhoud van onschatbare waarde te zijn. Elk deel heeft een sleutel die ingebouwd is - een soort van combinatieslot. Als u de code kent kunt u het deel openen. Het eerste deel is vol van verblindende plaatjes in gouden lijsten. Geen menselijk wezen heeft ooit elders zoiets gezien. Het tweede deel mag dan, zo schijnt het, in vergelijking behoorlijk gewoontjes zijn, alsof het perkamenten bevatte en niet plaatjes. Maar wanneer meer nauwkeurig wordt gekeken blijken deze net zo kostbaar te zijn, want zij vertellen ons hoe we zouden behoren te handelen wanneer de plaatjes in ons bezit zijn gekomen.

Nu zal u zich misschien wel gerealiseerd hebben dat de kist waarover we praten de brief aan de Efeziërs is, die verdeeld is in twee vrijwel gelijke delen van drie hoofdstukken elk. Hoewel de verdeling in hoofdstukken door mensen is gemaakt, zijn de twee delen van de brief duidelijk gemarkeerd, want elk eindigt met het woord "Amen." Dit geeft aan dat de inhoud van elk deel van de brief echt is - er zijn geen valse zaken in deze kist. Het woord "Amen" komt uit het Hebreeuws; het betekent "het is waar" of "getrouw;" aan het begin van een zin wordt vertaald met "Waarlijk." Wanneer het aan het einde staat wordt het in z'n Hebreeuwse vorm gelaten, "amen." Echt, het geheel van de inhoud van deze brief is een getrouwe uitspraak van een trouwe God.

Het eerste deel van de brief gaat over onderwijs, het tweede deel over onze houding of gedrag. De eerste drie hoofdstukken beschrijven onze weelde of rijkdommen in Christus; de tweede drie onze wandel in de Heer. En wat dan over de sleutels die elk deel openen? Wel, de sleutels zijn ingebouwd in het begin van elk deel. De sleutel van het deel dat onze weelde in Christus beschrijft is de passage in het eerste hoofdstuk die begint met: "Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de ophemelsen, in Christus, zoals Hij ons uitkiest in Hem vóór de neerwerping van de wereld, opdat wij heiligen en smettelozen zijn voor Zijn aangezicht" (Efe. 1:2,3). De sleutel voor het deel dat onze wandel in de Heer omlijnt is de passage bij het begin van het vierde hoofdstuk: "Ik, de gevangene in de Heer, ik roep jullie dan op te wandelen op een wijze waardig de roeping waarmee jullie werden geroepen" (Efe. 4:1).

Als we de betekenis van deze twee sleutels kunnen waarderen en ze op juiste wijze omdraaien, dan zullen een heel stuk op weg zijn naar een helderder verstaan van deze brief en ook van Gods doelstelling van de aionen. Want daar, begraven diep in de binnenste kloven van de kist, is een zinsnede die slechts één keer voorkomt in heel Gods woord, de doelstelling van de aionen. Het is een zinsnede van onschatbare waarde, want ze werpt een verder licht op het thema van onze studies, de plaats van de mensheid in Gods doelstelling. Laten we passage lezen waar het voorkomt, hoofdstuk 3, vanaf vers 9.

"en alles te belichten wat het beheer van het geheim inhoudt, dat verhuld was vanaf de aionen in God, Die het al scheidt, opdat het nu aan de overheden en de autoriteiten te midden van de ophemelsen, door de ekklesia, de veelzijdige wijsheid van God bekendgemaakt zal worden, overeenkomstig het voornemen van de aionen dat Hij maakt in Christus Jezus, onze Heer. "
(Efe. 3:9-11)

Het doel van de aionen

Alleen in deze brief komt deze edelsteen van een zinsnede voor. In de brief aan de Romeinen vinden we verwijzingen naar de doelstelling van God, maar hier in Efeziërs wordt het uitgebreid om alle aionen te omvatten. Het strekt van het begin tot aan de voleinding; het omvat alles dat eindig is. En laten we opmerken dat deze unieke zinsnede van de Schrift voorkomt in een hemelse omgeving. Het is te midden van de hemelingen dat de wijsheid van God bekend gemaakt moet worden en niet slechts aan de lageren in de hemelse gewesten, maar aan de allerhoogsten

van Gods schepselen, de soevereiniteiten en de autoriteiten, zij die op dit moment het gezag en de macht hebben. Met uitzondering van de Heer Zelf is er niemand meer verheven dan dezen. En het is door de ecclesia, die eerder gedefinieerd is geworden als het lichaam van Christus, dat deze onthulling van de veelvoudige wijsheid van God gedaan zal worden. Dit is het wonder er van, dat doorheen ons aan de groten in Gods universum de lessen geleerd moeten worden die Hij hen te leren heeft. De waardering van deze grote waarheid voegt nieuwe glans toe aan de schatten in onze kist.

Laten we dan nu zien of we de twee sleutels kunnen omdraaien, die en aan het begin van het eerste hoofdstuk, welke de deur opent naar ons verstaan van de grootheid van de rijkdommen die de onze zijn in Christus, en die andere aan het begin van het vierde hoofdstuk, welke de deur opent naar een correcte inschatting van ons wandel in de Heer. Maar laten we eerst zien hoe de kist zelf in ons bezit is gekomen.

De gevangene van Christus Jezus

Vele jaren geleden bezette een reiziger, vermoeid en voor zijn tijd verouderd door lijden en beproeving, een kamer in Rome met een bewakende soldaat aan zijn zijde. Hij had niets verkeerd gedaan, maar toch stond hij onder voortdurende bewaking. Zijn leven was er een geweest van immense activiteit en gevaar. In Asia en Europa had hij, als een apostel van Christus, zijn boodschap van stad tot stad uitgedragen, die met vuur verkondigend, waar hij ook ging. Zijn ontberingen en lijden waren meer dan genoeg geweest om de geest van een gewoon mens te breken. De gewelddadige tekenen van drie maal geslagen te zijn met stokken zouden zijn rug nooit verlaten; vijf maal was hij onterecht en wreed gezeseld geworden door zijn eigen landslieden; één maal was hij zelfs gestenigd geworden en had hij het als in een wonder overleefd. In vermoeidheid, in gevangenissen, onder slagen, de dood nabij - dat waren zijn ervaringen geweest in een leven dat meer dan enerverend was geweest. En nu waren zijn bewegingen ingeperkt en zijn bediening kennelijk beperkt tot vier muren. Maar uit dat lichaam met littekenen, geslagen en alle kentekenen van niet geëvenaarde beproevingen dragend, barstte met verbazingwekkende onverhoedsheid, als de uitbarsting van een slapende vulkaan, een boodschap naar buiten, een boodschap zoals noch de aarde noch de hemel ooit tevoren had gehoord. En zowel de aarde als de hemel, als ze het maar wisten, hadden er een belang in en werden er door beïnvloed.

De eerste sleutel

"Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de ophemelsen, in Christus, zoals Hij ons uitkiest in Hem vóór de neerwerping van de wereld, opdat wij heiligen en smettelozen zijn voor Zijn aangezicht, in liefde ons tevoren bestemmend tot zoonschap in Hem door Christus Jezus, overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, met welke Hij ons begenadigt in de Geliefde"
(Efe. 1:3-6)

Wat een boodschap om uit een gevangenis te komen en dan van iemand die zo vreselijk en volhardend verkeerd werd behandeld! En wat een uitzicht op heerlijkheid presenteren deze eerste paar schatten in de kist!

Als we verder lezen in het eerste hoofdstuk van deze heerlijke brief, zien we steeds meer van de schitterende geestelijk aionische rijkdommen die, door genade, de onze zijn in Gods Zoon. Wij hebben "de verlossing ... door Zijn bloed, het laten gaan van de misstappen overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade" (Efe. 1:7); wij zijn bewust gemaakt van "het geheim ... van Zijn wil, overeenkomstig Zijn welbehagen, dat Hij Zich in Hem voornam tot het beheer van de volheid van de perioden, om het al in de Christus samen te vatten" (Efe. 1:9,10). En we vinden dat hierin een speciale plaats hebben, want ons wordt verteld dat ons lot in Hem geworpen is, "opdat wij zijn tot lof van Zijn heerlijkheid, wij die tevoren gehoopt hebben in de Christus," (Efe. 1:12). Dat wil zeggen, wij komen tot onze verwachting voordat anderen kunnen verwachten het te doen.

We merken op dat bij het aan ons presenteren van de grote waarheden, de eerste gedachte van de apostel er een is van lofprijzing aan de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. In feite kan echt gezegd worden dat het geheel van de passage van vers 3 tot en met vers 14 van het eerste hoofdstuk, één lange gepassioneerde uitstorting van lofprijzing is, de langste volgehouden uitbarsting van lofprijzing in heel Paulus' geschriften, zoals J. Sidlow Baxter aangeeft in zijn werk "Explore the Book" (vol. 6, p.165). Boven alles uit keren de schatten in onze kist terug naar de heerlijkheid van God, en God moet vanwege hen geprezen worden. Eerst is het, in vers 6, een lofprijzing voor de heerlijkheid van Zijn genade, maar later, in de verzen 12 en 14, ontwikkelt dit in een lofprijzing voor de heerlijkheid van God Zelf.

Een gebed voor inzicht

Met zoveel rijkdommen in ons bezit, is het dan nodig dat we nog iets anders doen? Ja, dat is het zeker. Rijkdommen zijn waardeloos tenzij men hun waarde kent. Aan bezit moet waarneming gekoppeld worden; en zo, terwijl het eerste deel van dit openingsdeel een lofprijzing aan God is voor geestelijk bezit, zijn we, door Gods genade, in het bezit van alle geestelijke zegen (het gebed is voor geestelijke waarneming) "verlicht zijnde de ogen van jullie hart, in jullie waargenomen hebbend wat de hoop is van Zijn roeping en wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotbezit in de heiligen is, en wat de overtreffende grootte van Zijn macht is in ons die geloven" (Efe. 1:18,19) enzovoort, tot aan het einde van het hoofdstuk; het is een heerlijke uitstorting van gebed om de eerdere uitstorting van lofprijzing te volgen. LOFPRIJZING en GEBED, de twee gaan altijd samen. We kunnen echt onze hemelse Vader loven voor al de uitgebreide rijkdommen waarmee Hij ons heeft gezegend, maar we zouden er nooit in kunnen slagen om onze smeekbeden voor een geest van wijsheid en onthulling in de bewustwording van Hem toe te voegen, een geest die ons in staat zal stellen, tenminste in zekere mate, de immense waarde van de schatten te grijpen die de onze zijn.

Nu opent dit heerlijke eerste hoofdstuk van Efeziërs met twee bijzondere zinsneden. We zeggen bijzonder vanwege de manier waarop ze worden gebruikt.

De eerste is de uitdrukking "te midden van de hemelingen" (en tois epouraniois). Dit komt vijf maal voor in het boek Efeziërs, maar nergens anders in heel de Schrift. In contrast hiermee hebben we een tweede zinsnede: "neerwerping van [de] wereld"(kataboles kosmou), wat in z'n geheel tien maal in de Griekse Schrift voorkomt, maar alleen deze ene keer in al de geschriften van Paulus. Zo hebben we hier dan een bijzondere situatie, het gebruik van uitdrukkingen, waarvan er één het speciale eigendom is van de Efezebrief, een schat die niet buiten onze schatkist gevonden wordt, terwijl de andere, in het algemeen, het eigendom is van de Schrift *buiten* de Paulinische brieven, maar alleen deze ene keer met een speciale reden door Paulus wordt gebruikt. Wat er ook met de neerwerping van de wereld wordt bedoeld (en we zullen zo meteen er naar terugkeren), de enige reden waarom Paulus het in zijn Efezebrief introduceert is om de oorsprong van de ecclesia er voor te plaatsen. Wij zijn gekozen in Christus "voor de neerwerping van de wereld," en de geestelijke zegeningen die we ontvangen zijn in overeenstemming met dit feit.

Te midden van de hemelingen

De eerste van onze twee zinsnedes bepaalt de setting voor alles wat volgt. We moeten niet langer de hemelen beschouwen als iets ver weg en onbereikbaar, maar de Efezebrief plaatst ons regelrecht in het midden van de hemelen. De concordante weergave "te midden van de hemelingen" geeft de zinsnede een onderscheiden karakter, dat overeenkomt met het gebruik er van in deze brief. We dienen onszelf te zien als zijnde in de hemelen, omringd door hemelse menigten, net zoals de aarde zelf een gebied is in het midden van een universum van hemelse lichamen. Zoals Paulus het stelt in Filippenze 3:20 "Want van ons is het burgerschap in de hemelen" - dat wil zeggen: het behoort daar. Kefas was onlosmakelijk een Jood - hij was nooit iets anders geweest en kon ook niet iets anders zijn [Gal. 2:14]. De man bij de poort van de tempel was onlosmakelijk lam sinds zijn geboorte - hij had nooit een andere toestand gekend [Hand. 3:2]. Ons gebied is onlosmakelijk in de hemelen - het is nooit ergens anders geweest; in het zicht van God heeft de ecclesia, die het lichaam van Christus is, altijd een hemelse status genoten; zelfs wanneer haar leden bijwonen in tijdelijke tabernakels van vlees is er nooit twijfel geweest aan haar hemelse burgerschap. Daarom is het waarom er niets mis is met ons gezegend zijn "met alle geestelijke zegen te midden van de ophemelsen, in Christus" (Efe. 1:3). De zegeningen passen bij onze toestand en bij onze status.

Deze zinnen worden geschreven in Engeland. Indien we in Engeland iets in Australië worden aangeboden, zouden we het misschien niet op prijs stellen en maar eerder wantrouwend naar de gever kijken. Wat zouden wij er mee moeten? In een wijder veld, als wij als slechts burgers van de aarde, geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen aangeboden zouden krijgen, dan zouden ze zelfs nog meer nutteloos zijn, want we zouden geen middelen hebben om ze te verkrijgen. Maar als burgers van de hemelen zijn ze, sinds de tijd dat wij gekozen werden in Christus, *vóór* de neerwerping van de wereld, geheel passend, want ze kunnen op prijs gesteld en genoten worden. Onze schatten zijn waard om te bezitten!

Vóór de neerwerping van de wereld

Het is in overeenstemming met het feit dat wij, de ecclesia, in Christus gekozen zijn vóór de neerwerping van de wereld, dat wij deze hemelse status en deze hemelse zegeningen hebben, omdat vóór de neerwerping van de wereld er nog geen mens bestond. Adam werd pas geschapen ná de neerwerping.

Wat, dan, was die neerwerping? Laten we ons herinneren dat de neerwerping van de wereld die gebeurtenis is die gebeurde aan het einde van de eerste aion, toen de aarde woest en ledig werd en duisternis de oppervlakte van de diepte bedekte. In de King James vertaling is het woord in Efeze 1:4 "foundation"(grondlegging), maar dit is een foutvertaling. Het Griekse woord is kataboles. Kata betekent "naar beneden". Het komt in het Engels voor in woorden als "cataclysm" en "catastrophe." Boles betekent "werpen" of "gooien." Het geheel betekent "neer-werping". In feite wordt de hele uitdrukking in het Engels doorgevoerd in "catabolism," wat door het woordenboek wordt gedefinieerd met "het afbreken van complexe lichamen." Met de beste wil van de wereld kunnen we het niet vertalen met "foundation/grondlegging," toch is dit wat de vertalers van de King James vertaling spijtig genoeg hebben gedaan.

Hier, in Efeziërs, is het de neerwerping van de wereld waarvan wordt gesproken; en laat opgemerkt worden dat het de neerwerping van de wereld is, en niet van de aarde. De wereld is de kosmos of orde van dingen op dat moment, de gemeenschap waarin zowel de hemelen als de aarde waren besloten. Ja, er was ook een neerwerping van de hemelen. Hoe weten we dit? Wel, indien er geen neerwerping van de hemelen zou zijn geweest, indien zij nog steeds in hun oorspronkelijk pure staat zouden zijn, dan zou er geen noodzaak zijn geweest voor nieuwe hemelen naast ook een nieuwe aarde. Toch is de profetie op dit punt bijzonder helder [Jes. 65:17; Openb. 21:1].

In eerdere studies in deze serie hebben we het punt benadrukt dat de eerste rebellie tegen God onder Zijn oorspronkelijke schepselen was, zij die in de hemelse gebieden waren voordat de mensheid geschapen werd. Deze rebellie kan alleen geweest zijn tegen het hoofdschap en de autoriteit van de Ene Die God bedoeld om de Eerste te zijn: de Zoon van Zijn Liefde. Deze rebellie bracht een neerwerping tot stand van de hemelse gemeenschap in die tijd, met de bijbehorende vestiging van soevereiniteiten en autoriteiten en machten en heerschappijen. Hoewel deze oorspronkelijk door God in leven waren geroepen, moeten zij, door hun aard, en zoals hun latere aardse tegenhangers, zich bewegen naar een staat van tegenstand tegen God, Die alle soevereiniteit wil vestigen in Zijn eigen Zoon. Daarom is er de noodzaak voor het toekomstige beheer van het complement van de eras om de toestand te herstellen door allen onder één hoofd te brengen in de Christus.

Verklarende noot.

Vóór de neerwerping van de wereld

Drie kenmerken in Gods doelstelling worden in Zijn woord beschreven als daterend van "vóór de neerwerping van de wereld," en zij zijn onderling verbonden.

Het zijn:

1. De liefde van God voor Zijn Zoon [Joh. 17:23].
2. Gods voorkennis van het offer van Christus [1 Petr. 1:20]
3. Gods keuze van de ecclesia, in Christus [Efe. 1:4]

Deze drie kenmerken worden in de gevangenisbrieven van Paulus uiteen gezet.

Kolossenzen houdt zich bezig met de liefde van God voor Zijn Zoon, hier speciaal genoemd "de Zoon van Zijn Liefde," door te benadrukken dat alles voor Hem is en dat Hij in alles de eerste moet worden. Hierin hebben we het motief achter Gods doelstelling, namelijk de verheerlijking van Zijn Zoon, die zijn hoogtepunt vindt in de verzoening van allen in Zichzelf, door Hem.

Filippenzen benadrukt de immensiteit van het offer van Christus, door te tonen hoe Hij eerst Zichzelf ontledigde van al Zijn oorspronkelijke heerlijkheid, door de vorm van de mensheid aan te nemen, en dan Zichzelf nederig maakte om gehoorzaam te worden aan de dood, ja, de dood van het kruis, om wille waarvan God Hem bovenmate verhoogt. Het kruis is het middel waardoor de verzoening bewerkt wordt.

Efeziërs verbindt de ecclesia met Christus, als Zijn complement. De ecclesia is daarmee het medium waardoor de verzoening gecompliceerd zal worden.

Deel 9 - Een unieke schatkist (2)

God wil alle soevereiniteit vestigen in Zijn eigen Zoon. De neerwerping en de huidige onderschikking helpen de noodzaak te vergroten voor het toekomstige beheer van het complement van de eras, wanneer allen samengebracht worden in Christus. Maar om dit te kunnen laten gebeuren moet Christus Zelf eerst verhoogd worden naar een positie die hoog boven alle andere is, en we vinden dat dit is wat er eigenlijk gebeurt.

Hoofd over allen

Christus had Zichzelf ontledigd van al Zijn eerdere heerlijkheid om zo af te kunnen dalen naar de diepten van het kruis; nu, zoals we lezen in vers 21 van Efeziërs één, wordt Hij opgewekt van tussen de doden door de macht van Gods kracht en is Hij gezeten aan Gods rechterhand "boven alle overheid en autoriteit en macht en heerschappij en alle naam die genoemd wordt, niet alleen in deze aion, maar ook in de op het punt staande" (Efe. 1:21). En nu vinden we een andere heerlijke schat in onze kist, namelijk dat het is als "Hoofd over allen" (Efe. 1:22) dat God Hem geeft "aan de ecclesia, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem Die het al in allen vervult" (Efe. 1:22,23).

Ja, inderdaad, Christus is al gevestigd als "Hoofd over allen;" in alle drie gevangenisbrieven wordt dit duidelijk gesteld. Filippenzen bevestigt Efeziërs alleen maar wanneer het zegt: "Daarom ook verhoogt God Hem uitermate en begunstigt aan Hem de naam boven alle naam, opdat in de naam van Jezus alle knie zou buigen, van ophemelsen en van op-aardsen en van onderaardsen, en alle tong zou toejuichen dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God, de Vader" (Filip. 2:9-11). Kolossenzen voegt er een bevestiging aan toe wanneer het stelt, in relatie tot alle machten in de hemel en op aarde, zichtbaar of onzichtbaar, dat het allemaal "in Hem wordt geschapen het al, dat in de hemelen en dat op de aarde, de zichtbare dingen en de onzichtbare dingen, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij autoriteiten, het al is door Hem en tot Hem geschapen, en Hij is vóór alles en het al staat samen in Hem. En Hij is het hoofd van het lichaam, van de ecclesia. Hij is het begin, Eerstgeborene vanuit de doden, opdat Hij in álles eerste zal worden, opdat heel de volheid er een behagen in heeft in Hem te wonen" (Kol. 1:16-19).

Christus en Zijn ecclesia

Maar als Christus nu verhoogd is, dan moet daaruit volgen dat de ecclesia, die Zijn lichaam is, deelt in Zijn verhoging, want ons lot is geworpen in Hem [Efe. 1:11]. Kolossenzen stelt het iets anders: "het leven van jullie is verborgen, samen met Christus, in God" (Kol. 3:3). En dan voegt Paulus toe: "Wanneer ook maar Christus, ons leven, openbaar gemaakt zal worden, dán zullen ook jullie, samen met Hem, openbaar gemaakt worden, in heerlijkheid" (Kol. 3:4). Is het niet heerlijk? Christus kan niet verschijnen, kan niet gemanifesteerd worden, tenzij en totdat de ecclesia met Hem is om samen met Hem in heerlijkheid gemanifesteerd te worden. Dat is waarom de hele schepping tot op heden samen kreunt en zwoegt [Rom. 8:22]. Ze wacht op de manifestatie van de zonen van God. De ecclesia en Christus kunnen niet zonder elkaar functioneren; zij moeten samen verschijnen en samen gezien worden en samen functioneren. Dat is waarom we altijd "samen met de Heer" zullen zijn. En dat is waarom, in het tweede hoofdstuk van Efeziërs, de ecclesia afgebeeld wordt als gezeten zijnde: "Hij doet samen zitten te midden van de ophemelsen in Christus Jezus, opdat Hij, in de opkomende aionen, de overtreffende rijkdom van Zijn genade zou betonen, in vriendelijkheid naar ons in Christus Jezus" (Efe, 2:6,7). Nog een andere schat in onze schatkist!

De ecclesia is het complement (het deel dat iets anders compleet maakt) van Christus, net zoals de vrouw het complement van de man is. Er is hier een analogie. Toen in een complement voor de mens (Adam) voorzien moest worden, was die niet te vinden onder heel de dierschepping die voor hem langs geparadeerd was [Gen. 2:18-20]. Nee, het complement moest van binnenuit komen. Tot aan de tijd dat een diepe slaap over Adam kwam, was zijn complement latent in hemzelf aanwezig geweest, maar bij het ontwaken uit zijn slaap en het zien van de vrouw, was Adam zich onmiddellijk bewust van wat had plaatsgevonden, want hij zei: "Deze is ditmaal bot vanaf mijn botten en vlees vanaf mijn vlees. Deze noemt hij vrouw, omdat deze vanaf de man werd genomen" (Gen. 2:23).

De Schrift gaat dan in Genesis verder met het geven van de definitie van huwelijk, en dit wordt door Paulus in Efeze 5:31 geciteerd als een illustratie van de relatie

tussen Christus en Zijn ecclesia. Laten we duidelijk maken dat de ecclesia niet de bruid van Christus is, want Adam had nooit een bruid. Een bruid wordt altijd gezocht van buiten; Adam ontving zijn vrouw van binnenuit - ze was zijn eigen vlees. Op gelijke wijze zoekt Christus niet Zijn ecclesia, die Zijn lichaam is, van buiten, want de Schrift in Efeze 1:4 maakt het duidelijk dat ze in Hem was gekozen vóór de neerwerping van de wereld. Totdat Gods Zoon in de diepe slaap van de dood viel lag de ecclesia slapend in Hem, ongezien en ongehoord doorheen de tijd die door de Hebreeuwse Schrift bestreken wordt. Maar van het moment dat Christus opgewekt wordt uit de doden, wordt de ecclesia (in Gods ogen) een afzonderlijke eenheid, en zal op het gepaste moment aan Christus worden voorgesteld als een ecclesia, "geen vlek of rimpel of iets van zulke dingen hebbend, maar opdat zij heilig en smetteloos zal zijn" (Efe. 5:27).

Geen illustratie moet te ver doorgevoerd worden - nooit voorbij wat ze bedoeld is te illustreren. In de aard van dingen moet de vrouw aan de man gepresenteerd worden als een compleet wezen, en de ecclesia zal aan Christus gepresenteerd worden als een complete ecclesia. Maar er is in de illustratie geen plaats voor het geleidelijk proces waarmee de ecclesia wordt geroepen, één voor één, uit vele generaties van de mensheid, verspreid over bijna 2000 jaren, noch voor het feit dat Christus de ecclesia aan Zichzelf presenteert.

Maar de illustratie ondersteunt niet de waarheid dat, zodra een complement is gevormd, de ene vanuit wie het complement is genomen, alleen z'n functie in de doelstelling van God kan vervullen door het complement. Het eerste wordt het middel waardoor Gods werkingen uitgevoerd worden; het laatste het medium waardoor zij uitgevoerd worden. De mens kan de opdracht van Genesis 1:28 ("Wees vruchtbaar en vermeerder en vul de aarde en bedwing haar") alleen gehoorzamen door de vrouw die zijn complement is. Op gelijke wijze heeft God Zijn doelstelling zo ontworpen dat Christus Zijn taak van het onderschikken en verzoenen van allen aan God alleen kan vervullen door de ecclesia die Zijn lichaam is, het complement waardoor alles in allen compleet gemaakt wordt [Efe. 1:23].

Dit is waarom Christus op dit moment geacht wordt te *zitten* aan Gods rechterhand; dit is waarom Zijn huidige werkzaamheden schriftuurlijk gedefinieerd worden als zijnde ten behoeve van Zijn ecclesia [Rom. 8:34; Efe. 5:25-27]. Dit is waarom Zijn toekomstige komst (en we vertrouwen er op dat die aanstaande is) voor Zijn ecclesia van zo'n groot belang is: het is de gebeurtenis die een verse stoot zal geven aan Gods doelstelling, leidend naar de bevrijding van de schepping van de slavernij van het verderf [Rom. 8:21], en naar alle gebeurtenissen van 1 Korinthe 15:25-28.

Waarom we kinderen van verontwaardiging waren

Het is op dit punt van onze overdenkingen dat er een kolossaal verschil schijnt te zijn tussen Christus en Zijn ecclesia. Christus is volkomen zonder zonde, de ecclesia is samengesteld uit zondaren. Hoewel, is ze samengesteld uit zondaren? Nee, in tegendeel, ze is samengesteld uit rechtvaardigen. In het Efezische concept van het complement van een zondeloze Christus, kan de ecclesia niet iets zijn dat besmet is met zonde; ze moet heilig en smetteloos zijn. Tegen de tijd dat we bij haar positie komen zoals die verschijnt in de Efezebrief, zijn de leden er van door

alle fases van de Romeinenbrief gegaan. We zijn gerechtvaardigd, we rechtvaardig gemaakt in Gods ogen; nu is er voor ons niets tot veroordeling in Christus Jezus. Maar eens waren we zondaren; eens wandelden we in overeenstemming met de aion van deze wereld; eens waren we van nature kinderen van verontwaardiging, net als de rest; maar nu koesteren wij ons in de uitgebreide liefde van God, Die ons samen levendmaakt in Christus. Maar als we werden gekozen in Christus vóór de neerwerping van de wereld en daarom op geen enkele manier het nageslacht van rebellie zijn, waarom worden we dan opgeroepen door de ervaringen en beproevingen van zondaren heen te gaan?

Er is meer dan één antwoord op deze vraag, maar in de context van de Efezebrief die we overdenken, is het antwoord dat God hen nodig had die gered waren geworden in genade om in staat te zijn Zijn genade uit te stalten te midden van de rebelerende hemelse inwoners van Zijn universum. Hij stalt Zijn genade voor hen uit door de manier waarop Hij met ons handelt. In onze eerdere staat waren een behoorlijk slecht stelletje, net als de rest van de mensheid, en de hemelingen, neerkijkend op de mensheid als geheel, met al haar verdorvenheid en geweld, moeten wel ontzet zijn over alles wat ze zien. Maar dan zien zij de ecclesia - de uitgeroepen, want dat is wat het woord ecclesia betekent; zij zien dat ze rechtvaardig zijn verklaard en dat ze de gunsten van God genieten, en zij zullen gaan zien dat de genade die de liefhebbende vriendelijkheid van God heeft uitgestort over ons, ook voor hen is. En wat gesteld is het huidige lot van de ecclesia te zijn in de verzen 8-10 van Efeze 2, zal ook hun lot zijn wanneer zij op gelijke wijze ontvangers van de genade van God worden.

De rijkdommen van Gods genade en heerlijkheid

Deze verzen (8-10) geven het uiterste in redding, wanneer alle schepselinspanning terzijde is geworpen en alles bevonden uit God te zijn. "Want in de genade zijn jullie geredden, door geloof, en dit niet vanuit jullie zelf; het is het naderingsgeschenk van God, niet vanuit werken, opdat niemand zich zou beroemen. Want wij zijn van Hem, een maagsel dat geschapen wordt in Christus Jezus voor goede werken die God van tevoren gereed maakt, opdat wij in hen zouden wandelen" (Efe. 2:8-10).

Ja, de allesoverstijgende rijkdommen van Gods genade dienen uitgestald te worden te midden van de hemelingen; maar zoals we al eerder zagen, de invloed van Gods werkzaamheden door de ecclesia houdt niet op met de mindere lichten onder hen. Nee, verre van. Want in het derde hoofdstuk vinden we dat de veelkleurige wijsheid van God bekend gemaakt moet worden aan de soevereiniteiten en autoriteiten onder de hemelingen, door de ecclesia. En dit is, zoals we weer eerder opmerkten, in overeenstemming met de doelstelling van de aionen. Dit is waar Gods doelstelling over gaat - het universum-wijd uitstalten van Zijn genade en de uiteindelijk totale verzoening van allen met Hemzelf. Dit is waar de ecclesia voor werd geschapen. Dit is de roeping waarmee we geroepen werden. Het is niets minder dan het complement van Christus zijn om Gods doelstelling tot zijn grootse en heerlijke uiterste te brengen bij de voleinding van de aionen.

Deel 10 - Een unieke schatkist (3)

In het gebed in het eerste hoofdstuk van Efeziërs bidt Paulus dat wij, onder andere dingen, mogen waarnemen wat de rijkdommen van de heerlijkheid van het genot van Gods lotdeel onder de heiligen mag zijn. Merk deze zinsnede zorgvuldig op. Het is een andere schat in onze schatkist. Het is niet *ons* lotdeel, maar dat van God, waar hier naar wordt verwezen. Ons lotdeel is in Christus, maar God heeft een lotdeel onder de heiligen. Wat is Gods lotdeel? Wel, het is dit: dat de ecclesia een vitaal punt is in Gods doelstelling. Het is door de ecclesia dat het woord van het kruis wordt verkondigd; het is in de ecclesia dat de genade van God wordt gezien. God heeft een geweldig lotdeel in de heiligen. Als het kruis van Christus de naaf van het wiel is, dan zijn de heiligen de spaken die vanuit het midden stralen.

Maar in het gebed van Efeze 1 is er een opmerkelijke zinsnede die we in het bijzonder zouden opmerken. "verlicht zijnde de ogen van jullie hart" (Efe. 1:18). Dus niet "jullie ogen verlicht zijn geworden opdat jullie mogen waarnemen," maar "verlicht zijnde de ogen van jullie HART."

De King James vertaling geeft deze zinsnede als volgt weer: "de ogen van jullie verstand verlicht zijn," en dit zou inhouden dat de toepassing er van wordt weggenomen van het hart en overgebracht naar het hoofd, naar het denken. De

English Revised Version, Rotherman en Moffatt gebruiken allen het woord "hart," en dat doet ook Weymouth in een voetnoot, en dat doet ook, uiteraard, de Concordant Version. Want het Griekse woord is kardia en iedere medisch student weet dat een "cardiac" probleem van doen heeft met het hart en niet met het hoofd. We hebben een verlicht hart nodig om in staat te zijn de zegeningen van de Efezebrief te verstaan.

In het tweede gebed van Paulus, in hoofdstuk 4, wordt het punt een stapje verder gedragen, want hier bidt de apostel dat "opdat de Christus in jullie harten woont [niet in jullie hoofden!] door het geloof, in liefde geworteld en gefundeerd zijnde opdat jullie in staat zouden zijn, samen met alle heiligen, te grijpen wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is, bovendien de overtreffende liefde van de kennis van Christus te kennen, opdat jullie vervuld zullen worden in al de volheid van God" (Efe. 3:17-19).

Wat is dit een prachtige zinsnede: "in liefde geworteld en gefundeerd zijnde." Is dit op u toepasbaar? Natuurlijk is het dat! Het is toepasbaar op álle leden van de ecclesia. De hele ecclesia is geworteld en gefundeerd geworden in de liefde van God. Het was in liefde dat Hij ons tevoren bestemd had voor de plaats van een zoon van Hem. Het is vanwege de enorme liefde waarmee Hij ons liefheeft dat wij tezamen levendgemaakt zijn in Christus. Ja, de fundamenten van de ecclesia zijn stevig - geworteld en gefundeerd in de uitgebreidheid van Gods liefde. En wij zouden, als individuele leden van de ecclesia, sterk moeten zijn om dit feit te grijpen met al z'n gevolgen - de breedte en lengte en diepte en hoogte er van - en daarnaast de kennis-overschrijdende liefde van Christus te weten, opdat wij volledig toegerust zouden zijn voor het doel waarvoor God ons heeft gekozen.

De tweede sleutel

We kunnen niet compleet gemaakt worden voor het hele complement van God, en we kunnen niet waardig wandelen naar de roeping waarmee we geroepen zijn, tenzij het evangelie van de genade van God onze harten en ook hoofden is binnen gegaan. Dat is waarom het geheel van de tweede helft van de Efezebrief toegewijd is aan houding of gedrag. We kunnen alleen waardig de roeping wandelen waarmee we geroepen zijn als wij, met alle nederigheid en ootmoedigheid, met geduld, elkaar dragen in liefde en ons inspannen de eenheid van de geest te bewaren met de band van vrede.

Terug in eerdere brief van Paulus lezen we dat "de liefde van God in onze harten is uitgegoten, door heilige geest, die aan ons gegeven wordt" (Rom. 5:5). En hier, in Efeze 4:30, wordt ons gesmeekt de heilige Geest van God, waarmee we verzegeld zijn voor de dag van verlossing, geen verdriet te bezorgen. En de manier waarop we de heilige Geest van God verdriet kunnen bezorgen is dat we bitterheid en boosaardigheid toestaan in onze harten binnen te dringen, door onvriendelijke dingen te zeggen over elkaar en door bezig te zijn met boosaardig geroddel en dwaas gepraat. Het is een gezond principe: als we goed over elkaar horen, herhaal het als je wil, maar horen we kwaad, hou het zo ver van je als je kan, want kwaad wordt over het algemeen overdreven bij het doorvertellen. Paulus zegt: "Laat alle bitterheid en woede en boosheid en misbaar en luidkeels roepen en lastering van jullie weggenomen worden, samen met alle kwaadaardigheid, maar word

vriendelijk tot elkaar, innerlijk welwillend, aan julliezelf genade gevend, zoals ook God in Christus aan jullie genade geeft" (Efe. 4:31,32).

In de toekomstige eeuwen zullen we door God gebruikt gaan worden om Zijn genade uit te stalen onder de hemelingen. Zouden we ons niet voorbereiden, onszelf gereed maken voor die dienst door genadevol te zijn voor hen met wie we nu in contact staan? Zouden we niet, voor zover het in ons vermogen ligt, imitatoren van God moeten worden, als geliefde kinderen, en wandelen in liefde, overeenstemmend met de manier waarop Christus ook van ons houdt? Zou dit niet ons dagelijks doel moeten zijn, want alleen zo kunnen we wandelen, waardig aan die hoge roeping waarmee wij geroepen zijn.

Hetzelfde advies wordt ons in Filippenzen en Kolossenzen gegeven. In het tweede hoofdstuk van Filippenzen pleit Paulus: "Indien er dan enige bemoediging is in Christus, indien enige vertroosting van liefde, indien enige gemeenschap van geest, indien enige innerlijke gevoelens en medelijden is, vervul dan mijn vreugde, opdat jullie hetzelfde gezind zullen zijn, dezelfde liefde hebbend, samen van ziel het ene gezind zijnde, niets overeenkomstig eigenbelang, ook niet overeenkomstig ijdelheid, maar in nederigheid elkaar achtend superieur te zijn dan zichzelf. Ieder lette niet op de dingen van zichzelf, maar een ieder ook op de dingen van ieder ander. Want wees dit gezind in jullie, wat ook was in Christus Jezus" (Filip. 1:1-5). En in Kolossenzen worden we aangemoedigd boosheid, woede, boosaardigheid, kwaadsprekerij en obseniteit uit onze mond weg te doen. We moeten niet tegen elkaar liegen. Nee, Paulus zegt: "Trek dan aan, als door God uitgekozenen, heiligen en geliefden: innerlijke gevoelens van medelijden, vriendelijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, geduld, elkaar verdragend en genade gevend aan julliezelf. In het geval dat iemand een klacht zal hebben tegen de ander: zoals ook de Heer genade geeft aan jullie, zó ook jullie. Maar boven al deze dingen de liefde, die de band van de volwassenheid is. En laat de vrede van Christus scheidsrechter zijn in jullie harten, in welke jullie ook geroepen werden in één lichaam, en word dankbaren!" (Kol. 3:12-15).

Alleen door deze aansporingen van Paulus op te volgen kunnen we waar zijn - waar aan de geest waarmee we verzegeld zijn, waar aan de roeping waarmee we geroepen zijn. Dan, waar zijnde, zouden we in liefde allen doen groeien in Hem Die het Hoofd is, Christus, want uit Hem stuurt het hele lichaam aan op eigen groei, voor de opbouw van zichzelf in liefde [Efe. 4:15,16].

Dit zal niet gemakkelijk zijn, omdat de ecclesia, bijna als enige van Gods scheppingen, in deze speciale era van genade haar geestelijke vijanden heeft, die er voortdurend op uit zijn aan te vallen. Het is een feit dat zij die het meest de genade van God nodig hebben, degenen zijn die het meest giftig zijn in hun tegenstand er tegen. Wij verwijzen naar de soevereiniteiten en autoriteiten onder de hemelingen, want het is tegen hen dat wij worstelen - "tegen de geestelijke dingen van de boosaardigheid in de ophemelsen" (Efe. 6:12). Het is tegen hen en tegen de Tegenstander, die altijd tegen Gods doelstelling in gaat waar die onthuld wordt (en die wordt vandaag onthuld in de ecclesia), dat wij de beschermende wapenrusting van God nodig hebben - weer een andere schat in onze schatkist! Er wordt ons slechts één offensief wapen gegeven, en dat is het kortzwaard van de geest, het Woord van God. In de handen van Jezus vernietigde het de kracht van de

Tegenstander in hoogste persoon; in onze handen zal het gebruikt worden om de tegenstand van zijn onderhorigen tegen de genade van God te vernietigen. In onze handen wordt het een wapen van verzoening, als dat niet een tegenspraak is, want we kunnen het gebruiken in het licht van het preken van het kruis.

...

Met tegenzin sluiten we onze kist voor dit moment af, met een laatste blik op z'n vele schatten. En wat zij die schatten kostbaar! De liefde van God is voor de ecclesia geworden, "vanwege Zijn vele liefde, waarmee Hij ons liefheeft" (Efe. 2:4). De liefde van Christus is de allesoverstijgende liefde van Christus geworden. De genade van God is nu "de rijkdommen van Zijn genade" en in de toekomstige eeuwen zullen zij "de overstijgende rijkdommen van Zijn genade" zijn. De kracht van God is nu "de allesoverstijgende grootheid van Zijn macht voor ons die geloven." En de ecclesia zelf, die het lichaam van Christus is, wordt het complement waardoor alles in allen zal worden gecompleteerd.

Wat dan zullen wij zeggen over de roeping waarmee we geroepen worden? In een andere brief beschrijft Paulus het als "een heilige roeping, niet overeenkomstig onze werken,", (wat ons onmiddellijk en blijvend zou diskwalificeren) "maar overeenkomstig Zijn eigen voornemen en genade, die aan ons wordt gegeven in Christus Jezus vóór eeuwen" (2 Tim. 1:9). Ja, de ecclesia bestond in de doelstelling van God zelfs voordat Hij de eeuwen schiep, en de bediening er van zal pas compleet zijn bij de laatste voleinding, wanneer God ALLES in allen is.

We doen nu het deksel van de eerste helft van onze kist dicht met de doxologie (of lofprijzing tot God), die staat aan het einde van het derde hoofdstuk van Efeziërs:

"Deze nu, kunnend boven alle dingen te doen, overdadig boven al wat wij verzoeken of verstaan, overeenkomstig de macht die in ons inwerkt, Hem zij de heerlijkheid in de ecclesia en in Christus Jezus tot in alle generaties van de eeuwen van de eeuwen. Amen!"
(Efe. 3:20,21)

En we sluiten het deksel van de tweede helft af met het zegengebed (of zegen van God en de Heer Jezus Christus), dat komt aan het einde van het zesde hoofdstuk:

"Vrede voor de broeders en liefde met geloof, van God, de Vader, en van de Heer, Jezus Christus. De genade zij met allen die onze Heer, Jezus Christus, liefhebben in onvergankelijkheid. Amen!"
(Efe. 6:23,24)

Moge onze liefde voor de Heer Jezus Christus en onze liefde voor elkaar ongeveinsd zijn; dan zullen we inderdaad wandelen waardig de roeping waarmee we geroepen zijn. Amen!

Verklarende noot.

De ecclesia, die Zijn lichaam is.

Deze ecclesia, die de ene is waarnaar specifiek in Paulus' brieven wordt verwezen, wordt aan ons voorgesteld in twee onderscheiden, maar toch verbonden aspecten. Ze zijn als de twee zijden van dezelfde munt. Van welke zijde we ook kijken, we herkennen de munt, maar toch zijn de twee aspecten verschillend.

Individueel is de ecclesia samengesteld uit vele leden, elk daarvan tevoren gekend, tevoren bestemd, geroepen, gerechtvaardigd en verheerlijkt [Rom. 8:28-30]. Elk is in Christus gebracht door de doop in Zijn dood [Rom. 6:3]. Elk is essentieel voor de rest en heeft zijn of haar individuele rol te spelen in de opbouw van het geheel (1 Kor. 12:12-31; Efe. 4:11-14).

Collectief is de ecclesia een verenigd lichaam, gekozen in Christus vóór de neerwerping van de wereld en door God gezien als heilig en smetteloos. Haar gebied is onlosmakelijk in de hemelen en haar dienstbetoon te midden van de hemelingen. Als zodanig is ze het complement van Christus waarmee alles in allen wordt gecompleteerd.

Het is in het individuele aspect dat leden van de ecclesia ooit zondaren waren, allen van nature kinderen van verontwaardiging zijnde, net als de rest. Dit veranderde toen zij in Christus kwamen, want zij zijn "een nieuwe schepping" (2 Kor. 5:17). Maar collectief wordt de ecclesia altijd door God gezien als zijnde heilig en smetteloos, want ze was in Zijn doelstelling bedacht vóór de neerwerping, die het bewijs is van de rebellie in het universum en alleen een afzonderlijke entiteit wordt na de vraag of de zonde eens en voor altijd aan het kruis is geregeld.

Einde.